

12th August 1954]

(2) THE DISTRIBUTION OF WASTE LAND BILL, 1954.

SRI P. RAMAMURTHI :—“ Sir, I beg leave to introduce the Distribution of Waste Land Bill, 1954.”

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ That leave be granted for the introduction of the Distribution of Waste Land Bill, 1954.’ ”

The motion was put and carried and the Bill was introduced.

B—Resolution.

LEGISLATION TO GIVE CERTAIN RELIEFS TO THE PEASANTS
IN THE STATE.

SRI K. V. RAMASWAMY :—“ Mr. Speaker, Sir, I move the following Resolution which stands in my name :—

‘ This Assembly recommends to the Government to take steps to bring in necessary legislation to give relief to the peasant-population of our State in the following directions as a prevention against the deteriorating economic condition in the rural parts :—

- (a) permanent tenancy;
- (b) payment of 75 per cent of waram to the tenants;
- (c) free assignment of cultivable waste Government poramboke land to the landless poor;
- (d) free assignment of house-sites to the peasants wherever they have already raised their huts or houses; and
- (e) extension of the Madras Indebted Agriculturists (Temporary Relief) Act, 1954, for three more years.’ ”

SRI S. RAMALINGAM :—“ I second it, Sir.”

MR. SPEAKER :—“ Resolution moved—

This Assembly recommends to the Government to take steps to bring in necessary legislation to give relief to the peasant-population of our State in the following directions as a prevention against the deteriorating economic condition in the rural parts :—

- (a) permanent tenancy;
- (b) payment of 75 per cent of waram to the tenants;
- (c) free assignment of cultivable waste Government poramboke land to the landless poor;
- (d) free assignment of house-sites to the peasants wherever they have already raised their huts or houses; and
- (e) extension of the Madras Indebted Agriculturists (Temporary Relief) Act, 1954, for three more years.’ ”

[12th August 1954]

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Sir, when the Hon. the Leader of the House moved for changing the order of business, I thought that that particular Bill was to be taken up first. Are we to understand that all the items mentioned before that are to be left over and the subsequent items on the agenda to be taken up? ”

MR. SPEAKER :—“ The items left over are postponed.”

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“ Sir, I move the following amendment :—

‘ In line 2, after the word “ legislation ”, insert the words and figures “ before 31st December 1954 ”.’ ”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ I second the amendment, Sir.”

SRI E. T. KUNHAN :—“ Sir, I move the following amendment :—

‘ After section (e), add the following new section (f) :—

“ (f) to allot sufficient amount for granting takkavi loans and take all measures to give credit facilities.” ’ ”

SRI R. KRISHNAN :—“ I second the amendment, Sir.”

SRI K. C. GOPALAN UNNI :—“ Sir, I move the following amendment :—

‘ After section (e), add the following new section (f) :—

“ (f) to take up minor irrigation works for the purpose of alleviating the problem of rural unemployment ”.’ ”

SRI N. SIVARAJ :—“ I second the amendment, Sir.”

SRI A. K. SUBBIAH :—“ Sir, I move the following amendment :—

‘ After section (e) add the following new section (f) :—

“ (f) to take suitable measures to supply fertilizers and agricultural implements at cheaper rates.” ’ ”

SRI K. V. RAMASWAMY :—“ I second the amendment, Sir.”

SRI K. MADHAVAN NAMBIAR :—“ I move the following amendment :—

‘ After section (e), add the following new section (f) :—

“ (f) to take measures to bring down the price of all commodities to 30 per cent.” ’ ”

SRI S. RAMALINGAM :—“ Sir, I second the amendment.”

SRI K. MADHAVAN NAMBIAR :—“ Sir, I move the following amendment :—

‘ After section (e), add the following new section (f) :—

“ (f) to take steps to lease the private waste lands to the landless poor and agricultural labourers for cultivation purposes before 1st January 1955.” ’ ”

12th August 1954]

SRI S. RAMALINGAM :—" I second the amendment, Sir."

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" Sir, I move the following amendment :—

' For item (b), substitute the following :—

" (b) fixation of 75 per cent of the net produce as the tenant's share." "

SRI K. P. GOPALAN :—" I second the amendment, Sir."

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" Sir, I move the following amendment :—

' In item (c) add at the end the words " and lease of private arable waste land to the landless poor ".' "

SRI K. P. GOPALAN :—" I second the amendment, Sir."

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" Sir, I move the following amendment :— 10-20 a.m.

' In item (d)—

" (a) after the words ' to the ' occurring in line 1, insert the word ' poor ';

(b) after the word ' peasants ', insert the words ' especially to Harijans ';

(c) add at the end the words ' and to provide free house-sites to the poor peasants especially to Harijans who have no house-sites '." "

SRI C. KANDASAMY :—" I second the amendment, Sir."

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" Sir, I move the following amendment :—

' In item (d) add at the end the words " and appoint a Special Commissioner to enquire into the nature and gravity of indebtedness in the rural areas ".' "

SRI K. P. GOPALAN :—" I second the amendment, Sir."

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" Sir, I move the following amendment :—

' After item (e), insert the following new items :—

" (f) increase of rural credit facilities;

" (g) assure fair price to the producers of agricultural products and guarantee consumers consumption goods at fair prices;

" (h) wipe off arrears of rent payable up to the agricultural year in 1953." "

The amendment was duly seconded.

[12th August 1954]

SRI N. K. PALANISAMI:—"Sir, I gave an amendment yesterday. It is not found here."

MR. SPEAKER:—"The hon. Member may move it now."

SRI N. K. PALANISAMI:—"Sir, I move—

'Add the following after item (e):—

"(f) fixation of fair price for agricultural produce." "

The amendment was duly seconded.

MR. SPEAKER:—"The Resolution and the amendments are now before the House for discussion."

SRI M. NARAYANA KURUP:—"There was a news item in the papers that the Congress Legislature Party has resolved to accept the recommendations contained in this resolution. May I know whether it is the view of the Government also?"

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—"Sir, it is only a rumour that has been published in the papers."

10-22 * SRI K. V. RAMASWAMY:—"கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நம்
a.m. நாட்டில் கிராமப் புரங்களில் இருக்கக்கூடிய ஆயிரக்கணக்கான விவசாயி
களின் நிலைமை சீரழிந்து வருகிறது. அந்த சீரழிவைத் தடுப்பதற்கு
உடனடியாக சில நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டுமென்றே நோக்கத்துடன்
தான் இந்தத் தீர்மானம் சபையில் பிரேரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய
நாடு விவசாய நாடு. இந்த நாட்டில் 25 கோடி பேர்களுக்குமேல் விவசாயி
களாக இருக்கிறார்கள். மொத்த ஜனத்தொகையில் 80 சத விசதம்
விவசாய மக்களாக இருக்கிறார்கள். அந்த 80 சதவிசதமாகவுள்ள விவசாயப்
பெருமக்களின் நிலைமை இன்றைக்கு எப்படி இருக்கிறது? 'உண்டி
கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர்' என்று சொல்வார்கள். மக்களுக்கு
அத்தியாவசியமாக வேண்டிய உணவு தானியத்தை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய
விவசாயிகள் உயிர் கொடுத்தவர்களாகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட விவசாயிகள்
என்ன நிலைமையில் இருக்கிறார்களென்று பார்த்தால், அவர்கள் இன்றைக்கு
பஞ்சைப் பஞைதகளாகவும், அன்னக்காவடிகளாகவும், மிகவும் மோச
மான நிலையிலுமிருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பாடுபடுவதற்கு வலிமை
இருந்தும், வேலை செய்வதற்குத் தயாராக இருந்தும், இந்த விவசாயிகள்
பயிர்டுவதற்குப் போதிய நிலம் கிடையாது. கொஞ்சம் நிலம் இருந்தால்,
அந்த நிலத்தின் மீது ஏராளமான கடன் இருக்கிறது. நிலப் பிரபுக்களின்
சுரண்டல நாளுக்கு நாள், வருஷத்திற்கு வருஷம் கடுமையாக இருக்கிறது.
விவசாயிகளுடைய நூம்பங்கள் குடியிருப்பதற்கு வேண்டிய மனைகள்
கிடைக்காமல் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட
நிலைமையை மாற்றச்செய்வதற்கு சர்க்கார் உடனடியாக தக்க நடவடிக்கை
எடுக்கவேண்டுமென்று நான் வலியுறுத்துகிறேன்.

"விவசாயிகளுக்கு சாகசவதமான குடிவார பாத்தியதை செய்து
கொடுக்கவேண்டும் இந்த ராஜ்யத்தில் ஆயிரக்கணக்கான விவசாயிகள்
நிலத்தில்ருந்து வெளியேற்றப்பட்டு வருகிறார்கள். குறிப்பாக, தமிழகத்
திலே எடுத்துக்கொண்டால், திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள ஏராளமான
விவசாயிகள் நிலத்தைவிட்டு வெளியேற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். மூலவகை
டம் தாலாகாவில் பல கிராமங்களிலும், பாப்பாண்டளம் போன்ற இடங்
களிலும் ஏராளமான விவசாயிகள் வெளியேற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள்.
திருச்சி ஜில்லாவில் லால்குடி தாலாகாவிலும், சேலம் ஜில்லாவில் ஜமீன்
பிரதேசங்களிலுள்ள நூற்றுக்கணக்கான விவசாயிகளும் வெளியேற்றப்
பட்டு வருகிறார்கள். 'முபவனுக்கு நிலம் வேண்டும்' என்ற கோஷம் தமிழ்
நாட்டிலே உள்ள விவசாயிகளிடையே ஏற்பட்டு வருகிறது. விவசாயிகள்
டைய இயக்கத்தைக் கண்டு நிலப்பிரபுக்கள் விவசாயிகளை சின்னாபின்னப்

12th August 1954] [Sri K. V. Ramaswamy]

படுத்துவதற்காக ஆயிரக்கணக்கான விவசாயிகளை நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தஞ்சை ஜில்லாவில் பண்ணையார் பாதுகாப்புச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்த பிறகும் கூட அங்கு நிலவெளியேற்றம் நடந்துவருகிறது. எனவே, இதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு உடனடியாக சாசுவத குடிவார பாத்தியதை ஏற்படும்படிச் செய்யவேண்டியது அவசியம் என்று நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

“ஆனால், சர்க்கார் என்ன சொல்கிறது? நில வெளியேற்றத்தைத் தடுத்து, விவசாயிகளுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்குப் பதிலாக பல இடங்களில் மிராசுதார்கள், நிலப்பிரபுக்கள் இவர்களின் பக்கம் சர்க்கார் இருந்து வருகிறது. அவர்களுக்கு ஆதரவாக போலீஸை விவசாயிகள் மீது சர்க்கார் எவிவிட்டு விவசாயிகளின் இயக்கத்தை அடக்குவதற்குப் பார்க்கிறார்கள். அவர்களுடைய சாதாரண நியாயமான உரிமைகளைக்கூட பெறமுடியாமல் அவர்கள் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“பொன்னங்குறிச்சியில் நிலவெளியேற்றத்தை எதிர்த்து விவசாயிகள் போராடினார்கள் என்பதற்காக அந்த விவசாயிகளின் மீது இ.பி.கோ. 307-வது செக்ஷன்படி வழக்கு தொடரப்பட்டிருக்கிறது. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஒரு கிராமத்தில் பத்து பேர்கள் மீது கேஸ் போடப்பட்டு இருக்கிறது. நிலவெளியேற்றத்தைத் தடுப்பதற்காக விவசாயிகள் ஒன்று சேர்ந்து முயற்சி செய்யும்போது, அவர்களுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் கொள்ளையடிக் எதிர்த்தார்கள், கொலை செய்ய முயற்சித்தார்கள் என்றெல்லாம் அவர்கள் மீது வழக்கு ஜோடித்து, விவசாயிகளை சிறைக்குள் தள்ளுகிறார்கள். ஜாமீனில் விடக்கூட மறுக்கிறார்கள். கிராமங்களிலுள்ள நிலப்பிரபுக்களின் பக்கத்தில் போலீஸ் இருந்துகொண்டு இந்த மாதிரியான அக்கிரமமான காரியங்களைச் செய்கிறது. எனவே, இப்படிப்பட்ட நிலைமையைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு உடனடியாக ஒரு சட்டம் கொண்டுவரவேண்டியது மிக அவசியம். நில வெளியேற்றத்தைத் தடுக்காமல் விவசாயச் சேரழிவை எப்படித் தடுக்கமுடியும்? நாட்டிலுள்ள உணவுப் பற்றுக்குறையைப் போக்குவதற்கு கிராமப்புரங்களிலிருக்கும் தரிசு நிலங்களை விவசாயிகளுக்குக் கொடுப்பதன் மூலம் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கமுடியும். அதோடுகூட, விவசாயிகள் நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படுவது தடுக்கப்படவேண்டும். மேலும், விவசாயிகளுக்கு சாசுவத குடிவார பாத்தியதை வேண்டுமென்ற அவசியத்தையும், நான் இங்கு வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

“விவசாயிகளுக்கு 75 சதவிகிதம் வாரம் வேண்டும் என்பது தீர்மானத்தின் இரண்டாவது அம்சமாகும். சுப்ரமணியம் கமிட்டியின் சிபாரிசு விவசாயிகளுக்கு 75 சதவிகித வாரம் வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறது. ஆனால், இன்றைக்கு நடப்பது என்ன? தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் 40 சதவிகித வாரம் தான் கொடுக்கப்படுகிறது. மதுரை, ராமநாதபுரம் போன்ற வரண்ட ஜில்லாக்களில் விவசாயிகளுக்கு 50 சதவிகிதம் தான் கிடைக்கிறது. இதனால் என்ன ஏற்படுகிறது? நிலத்தை உழுது பாடுபடக்கூடிய விவசாயிகள், தங்களுடைய உழைப்பினால் கிடைக்கக்கூடிய பலனில் ஒரு பெரும் பகுதியை நிலப்பிரபுக்களிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு ஒப்பாண்டியாகிற நிலைதான் ஏற்படுகிறது. இதனால்தான் விவசாயிகள் கடனாளியாகிறார்கள். அவர்களுடைய பொருளாதாரம் பாழ்பட்டு, அவர்கள் பாப்பர்களாக மாறுகிறார்கள். பல விவசாயிகள் தங்கள் தங்கள் கிராமங்களில் நிம்மதியாக வாழமுடியாத நிலைமையின் காரணமாக பட்டணங்களை நோக்கிப் போகக்கூடிய கதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ‘கெட்டும் பட்டணம் சேர்’ என்றபடி நூற்றுக்கணக்கான விவசாயிகள், குடும்பங்களுடன்கூட, பட்டணங்களில் குடியேறிக்கொண்டிருக்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

“நம்முடைய தேசத்தில் ஏராளமான தரிசு நிலங்கள் இருக்கின்றன. நம் தேசத்தில் மாத்திரம் ஒன்பது கோடி ஏக்கர் நிலம் தரிசாகக் கிடக்கிறது. நம்முடைய ராஜ்யத்தில் மொத்த தரிசு நிலம் 40 லட்சம் ஏக்கர் ஆகும். சர்க்காருடைய புரம்போக்கு நிலம் 25 லட்சம் ஏக்கர் இருக்கிறது. ஆகவே,

[Sri K. V. Ramaswamy]

[12th August 1954]

லட்சக் கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் இந்த ராஜ்யத்தில் தரிசாகக் கிடக்கின்றன. அந்த நிலங்களில் பாடுபட்டு உழைப்பதற்கு தயாராக விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு விவசாயிகளுக்கு நிலத்தின்மீது மிகப் பெரிய தாகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சுப்ரமண்யம் கமிட்டி ரிப்போர்ட்டும் அதைத்தான் சொல்லுகிறது. 'இன்றைக்கு சென்னை ராஜ்யத்திலிருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் நிலப் பசி கொண்டவர்களாக (land hungry masses) இருக்கிறார்கள்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் நிலப் பசியைத் தீர்ப்பதற்கு நிலப்பிரபுக்களின் கையில் இருக்கக்கூடிய நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்ய சர்க்கார் முயற்சி எடுக்காவிட்டாலும் போகட்டும். ஆனால், பண்படுத்தப்படாமல், வீணாகக் கிடக்கக்கூடிய இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள தரிசு நிலங்களை உழுது சாகுபடி செய்வதற்குத் தயாராக உள்ள விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட நிலங்களை உடனடியாக ஜாரி செய்யவேண்டும்.

“ பொன் விளையும் பூமி ” என்று புலவனால் புகழப்பட்ட பூமியானது இன்றைக்கு தரிசாகக் கிடக்கிறது. உதாரணமாக, சேலம் ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கு நாளுக்கு லட்ச ஏக்கருக்கு அதிகமான நிலம் தரிசாக கிடக்கிறது. ஆத்தூர் தாலுகாவில் 90 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம் தரிசாக இருக்கிறது. அவைகள் அருமையான நிலம்; நல்ல விளைச்சல் தரக்கூடிய பூமி. 15 அல்லது 20 அடி ஆழம் தோண்டினால், தண்ணீர் கிடைக்கும். ஆனால், அங்கு 90 ஆயிரம் ஏக்கர் பூமி கவனிப்பாரற்று வீணாகக் கிடக்கிறது. அந்த நிலத்தை விவசாயிகளுக்கு ஜாரி செய்யப்போகிறோமென்று சர்க்கார் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், நடைமுறையில், காரியாம்சத்தில் அதற்கு இன்னும் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. எனவே, கிராமப்புறத்தில் இருக்கக்கூடிய மக்களின் வேலையின்மையானது தீர்வேண்டுமானால் உடனடியாக, நிச்சயமாக, தரிசு நிலங்கள் விவசாயிகளுக்கு ஜாரி செய்யப்படவேண்டும். அப்பொழுது தான் ஏராளமான தானியம் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு, உணவுப் பஞ்சம் நீங்கும்; நாடு செழிக்கும். இதைச் சர்க்கார் நடைமுறையில் செய்துகாட்ட வேண்டியது அவசியம் என்று நான் வற்புறுத்துகின்றேன். இதைச் செய்யத் தவறினால், நிச்சயமாக விவசாயிகள் சும்மா இருக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் நிலத்தில் சாகுபடி செய்ய ஆரம்பிப்பார்கள். அதற்கு உதாரணமாக மதுரை ஜில்லாவில் பொட்டிபுரம் கிராமத்தில் விவசாயிகள் இன்றைக்கு தரிசு நிலங்களைப் பண்படுத்த ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அந்த விவசாயிகளை ராஜ்யத்திலுள்ள மற்ற விவசாயிகளும் பின்பற்றுவார்கள் என்று நான் சர்க்காருக்கு எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன்.

“ விவசாயிகளிடையே ஏற்பட்டிருக்கும் கடன் சுமையைப்பற்றிப் பேசும் போது, டாக்டர் பி. வி. நாராயணசுவாமி நாயுடு அவர்கள் தங்களுடைய அறிக்கையிலே ‘சென்னை ராஜ்யத்திலே இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் கடனிலே பிறந்து, கடனிலே வளர்ந்து, கடனிலே சாகிறார்கள்’, என்று சொல்லியிருக்கிறார். இது முற்றிலும் உண்மை என்று நான் கூறுகின்றேன். தமிழ் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் கடனுடன் பிறந்து, கடனுடன் வளர்ந்து வருகிறார்கள். அது மட்டுமல்ல. கடன் சுமையின் கொடுமையானது விவசாயிகளை சாகடிக்கச் செய்கிறதென்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. இப்படிப்பட்ட கடன் தொல்லைவிலிருந்து விவசாயிகளை விடுவிப்பதற்கு சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்தாகவேண்டும்.

“ விவசாயிகளின் கடன்கள் சம்பந்தமான புள்ளிவிவரங்களை சர்க்கார் சேகரித்திருக்கிறது. பிரிட்டிஷ் இந்தியா கடன் புள்ளிவிவரங்கள் பற்றி குறிப்பிடும்போது 1911-ல் 300 கோடி ரூபாயாக இருந்தது. 1924-ம் வருஷத்தில் 600 கோடி ரூபாய் ஆயிற்று. 1930-ம் வருஷத்தில் இந்தியன் சென்ட்ரல் பாங்க் விசாரணைக் கமிஷன் கொடுத்த ல்லவரப்படி 900 கோடியாயிற்று. 1935-ம் வருஷத்தில் ராதாகமல் முகர்ஜியின் புள்ளிவிவரப்படி 1,200 கோடி ரூபாயாக உயர்ந்துவிட்டது. ஆகவே 1911-ம் வருஷம் 300 கோடி ரூபாயாக இருந்த கடன் 1935-ம் வருஷத்தில் 1,200 கோடி ரூபாயாக உயர்ந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம். அதாவது நான்கு மடங்கு

12th August 1954] [Sri K. V. Ramaswamy]

கடன் தொல்லை உயர்ந்திருக்கிறது. 1938-ம் வருஷத்தில் ஈ. வி. எஸ். மணியின் கணக்குப்படி 1,800 கோடி ரூபாயாக உயர்ந்திருக்கிறது. அதாவது ஆறு மடங்கு அதிகரித்திருக்கிறது. விவசாயிகளின் கடன் நானுக்குநான் உயர்ந்துகொண்டே போவதை மேற்சொன்ன புள்ளி விவரங்கள் நிரூபிக்கின்றன.

“அதேமாதிரி, சென்னை ராஜ்யத்திலும்கூட இருந்து வந்திருக்கிறது. 1930-ம் வருஷத்தில் விவசாயிகள் கடன் 130 கோடியாக இருந்தது; 1945-ம் வருஷத்தில் டாக்டர் பி.வி. நாராயணசுவாமி நாயுடு அவர்களின் புள்ளி விவரப்படி 217.7 கோடியாக உயர்ந்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு வருஷமும் விவசாயிகளின் கடன் அதிகரித்துக்கொண்டேபோகிறது. இதனால் பலர் நிலங்களை இழக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதிலிருந்து விவசாயிகளைக் காப்பாற்றவேண்டுமானால், உடனடியாக ஒரு கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டுவரப்படவேண்டியது மிகமிக அவசியம் என்று நான் வற்புறுத்திக்கூற விரும்புகிறேன்.

(The Deputy Speaker in the Chair.)

“இப்பொழுது அமுலில் இருக்கக்கூடிய கடன் ஒத்தி வைப்புச் சட்டத்தின் காலம் எப்பொழுது முடிவடையுமோ என்று லேவாதேவிக்காரர்கள் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்டத்தின் காலம் முடிவடைந்த மறு தினமே அவர்கள் கோர்ட்டில் தாவா போடுவதற்குத் தயாராயிருக்கிறார்கள். எனவே கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டத்தின் காலத்தை இன்னும் 3 வருஷங்களுக்கு நீட்டிப்பதோடுகூட, கடன் நிவாரணச் சட்டமும் கொண்டு வரப்படவேண்டும். அப்படிக் கொண்டுவராவிடால் விவசாயிகளிடம் இருக்கக்கூடிய நிலங்கள் ஏராளமான அளவுக்கு நிலப்பிரபுக்களின் கைக்கும், லேவாதேவிக்காரர்கள் கைக்கும் போகும். எனவே, இன்னும் இந்த நிலைமை மோசமாகாமல் தடுப்பதற்கு கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டு வருவது அவசியம். இந்தப் பிரச்சனை சம்பந்தமாக நாம் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் நமக்குள் அபிப்பிராயபேதம் இல்லாமல் நாம் எல்லோரும் இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்த அங்கத்தினருக்கும் இந்தத் தீர்மானத்தைப்பற்றி அபிப்பிராய பேதம் இருக்கமுடியாது. நாம் எல்லோரும் தேர்தல் காலத்திலே ஜனங்களிடத்தில் சென்று வோட்டு கேட்கும்போது, விவசாயிகளுக்குப் பதில் நன்மைகளைச் செய்யப்போகிறோம் என்று சொல்லி, அவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளாக இங்கு வந்திருக்கிறோம். எனவே, இந்தத் தீர்மானத்தை யார் பிரேரேபித்திருக்கிறார் என்பதல்ல பிரச்சனை. யார் இதைப் பிரேரேபித்தாலும், இன்றைக்குத் தமிழகத்தில் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளுடைய நிலை உயரவேண்டுமானால், சீரழிவிலிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றவேண்டுமானால், இந்தத் தீர்மானமானது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, நிறைவேற்றப்படவேண்டும். எனவே, கட்சிபேதமின்றி, எதிர்க்கட்சியிலும், சர்க்கார் கட்சியிலும், மற்ற எல்லாக் கட்சியிலும் இருக்கக்கூடிய அங்கத்தினர்கள் இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சு முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

* SRI P. G. KARUTHIRUMAN:—“கனம் உபசபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது உத்தியோக பற்றற்ற முறையிலே கொண்டு வந்திருக்கும்படியான இந்தத் தீர்மானத்தை நான் எதிர்க்கிறேன். நான் இதை ஏன் எதிரிக்கிறேன் என்றால், எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்திற்காக அல்ல. அந்தத் தீர்மானத்தின்படி உண்மையாக விவசாயிகளுக்கு பரிபூர்ணமாக ஒரு பொருளாதார உயர்வு கிடைக்க முடியுமா என்று ஆலோசிக்கும்பொழுது அதனால் ஒரு விதமான நன்மையும் ஏற்படாது என்பதற்காகத்தான் இதை நான் எதிர்க்கின்றேன். முதலாவதாக நிரந்தரமான குடிவார பாத்தியதை வேண்டுமென்று கோரப்படுகிறது. அடுத்தபடியாக குடியானவர்களுக்கு வேள்ளாமை யிலிருந்து 75 சத விதம் கோரப்படுகிறது. குத்தகைதாரர்களுக்கு நிரந்தரமான ஒரு முறையில் குடிவார பாத்தியதை கொடுக்கவேண்டியது

10-32
a.m.

[Sri P. G. Karuthiruman]

[12th August 1954]

அவசியம்தான் என்றாலும் இதைச் சட்ட பூர்வமாகச் செய்வதால் உணவு உற்பத்தியானது எவ்வளவு தூரம் அதிகப்படும் அல்லது குறையும் என்பது பற்றி நாம் முதலில் ஆலோசனை செய்யவேண்டும். நான் ஏதாவது இதைப்பற்றி சொல்வேனானால் எதிர்க்கட்சியினர் சொல்வார்கள் 'இவர்கள் விவசாயிகளுக்கு தங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்' என்று. இந்த வாரமுறையை என்னுடைய பணியிலேயே 10, 15 வருஷங்களாக பிர்ட்சை செய்து பார்த்திருக்கிறேன். உழும் குடியானவர்களுக்கு விளையும் படியான தானியத்தில் இவ்வளவுதான் பங்கு என்று சொன்னால், அதில் அவர்களுக்கு அவ்வளவு அக்கரையிருப்பதில்லை என்பது நேரடியாக கண்ட ஒரு உண்மை. எவ்வளவு விளைந்தாலும் சரி அதில் இவ்வளவு என்ற உத்தரவாதம் அளித்தவிட்டால் என்ன ஆகிறது? விவசாயிகள் நிலத்திற்குத் தேவையான உரம் வாங்கிப்போடுவது கிடையாது. ஆகவே வேலை செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் உரம் வாங்கி போட்டாலும் போடாவிட்டாலும் அவனுக்கு ஒரு பங்கு நிச்சயம் என்ற முறையிலே உற்பத்தி குறைந்து கொண்டுவரும் அதற்காக விவசாயிகளைக் கஷ்டப்படுத்தி பூமியினுடைய குத்தகையை அதிகப்படுத்தி அவர்களுடைய உழைப்பை அனியாயமாக பெறவேண்டும் என்று கருதகிறவன் நான் அல்ல. ஆனால் கிராமங்களில் மிகவும் தொன்மையான பெரிய மிராச்தாரர்கள் இந்தச் சட்டத்தைச் செய்வதற்கு முன்னாலேயே பரம்பரையாக அவர்கள் கீழ் வேலை செய்யும் குடியானவர்களுடைய குடும்பங்களை நடத்துவதற்கு வேண்டியதை கொடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரர்கள் தங்களிடம் வேலை செய்யும்படியான விவசாயிகளுக்கே தங்கள் நிலத்தை குத்தகைக்கு விட்டு அவர்களை நல்ல நிலைமையில் வைத்திருப்பதை இன்னும் கிராமங்களில் பார்க்கலாம். பூமிக்கு சொந்தக்காரர்கள் சட்ட பூர்வமாக குத்தகைக்கு எழுதிவாங்கிக் கொள்வார்களேயானால் நிச்சயமாக சொந்தக்காரர்களுக்கும் குடியானவர்களுக்கும் ஒரு விதமான நல்லுறவும் ஏற்படாது. பூமிகளை மொத்த குத்தகைக்காக எடுத்துக்கொண்ட விவசாயிகள் மேற்பார்வை என்று சொல்லி குடியானவர்களிடத்தில் தான் நிலங்களை ஒப்படைத்தள்ளார்கள். விவசாயத்தில் 30, 40 சத விகிதம் என்று உயர்த்திக்கொண்டு போனால் லாபம் ஒன்றும் அதிகமாக கிடைப்பதில்லை. அதிகமான உற்பத்தி செய்து படியான முறையிலும் இல்லை.

“இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் வந்தபொழுது விவசாயத்திற்கு ஒரு மதிப்பு ஏற்பட்டது. அப்பொழுது உணவுப்பொருள் பற்றாக்குறை காரணத்தினால், ஜனங்கள் உணவிற்காக மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த சமயத்தில் நிலத்தின்மீது எல்லோருக்கும் ஒரு அபிமானம் ஏற்பட்டது. மேலும் அந்த சமயத்தில் நெல் விலையும் அதிகரித்திருந்தது. இன்னும் ரேஷன் காலத்திலே இதன் மதிப்பு மிகவும் அதிகமாக உயர்ந்தது. அதனால் பூமியை அதிக விலை கொடுத்து வாங்கினார்கள். இதற்கு காரணம் பொருளாதாரம் அல்ல. உணவுப்பொருள் பற்றாக்குறை காரணத்தினால்தான் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டது.

“வருமானத்தில் 75 சத விகிதம் குடியானவர்களுக்கு கிடைக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படியானால் நிலத்தில் இருங்கி சாகுபடி செய்யும் நிலமில்லாத உழவர்களின் பங்கிற்கு என்ன கொடுப்பீர்கள் என்று எதிர்க்கட்சியினரைக் கேட்கிறேன். குத்தகைச்சீட்டு இருக்கிறதென்பதைத் தவிர வாரக்காரர்களுக்கு வேரென்ன? சாதாரணமாக பயிர்களை பாதுகாப்பதற்காக ஆட்களை அமர்த்தவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எவ்வளவு கூலி கொடுப்பார்கள் என்று விவசாயத் தொழிலாளிகள் கேட்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும் போது குத்தகைதாரர்கள் தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்கவேண்டிய பங்கு என்ன? ஆண்களுக்குக் கூலி எவ்வளவு? பெண்களுக்குக் கூலி எவ்வளவு? 8 அணுவாக இருந்த கூலி இன்று 2 ரூபாயாக உயர்ந்திருக்கிறது. உணவுப் பொருள்களின் விலைகளின் உயர்வை அனுசரித்து விவசாயிகளின் கூலிகளெல்லாம் உயர்ந்திருக்கிறது. 75 சத விகிதம் குடியானவர்களுக்கு வாரமும், 25 சத விகிதம் நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கும் இருந்தால், இப்பொழுது நீடித்துவரும் பரஸ்பர நல்லுறவு போய்விடுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

12th August 1954] [Sri P. G. Karuthiruman]

“மற்றும் புறம்போக்காக இருக்கும் தரிசு நிலங்களை விநியோகம் செய்து 10-40 விடலாம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அவைகளை பட்டாவாகப் பிரித்து a.m. கொடுத்தாலும் தரிசாக கிடக்கும் பூமிகளைப் பிரித்துக்கொடுத்தாலும் இந்த உணவுப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கமுடியாது. ஏனென்றால் அவற்றின் உணவுப்பொருள் விலை இன்னும் இறங்கிக்கொண்டேதான் இருக்கும். விவசாயத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் இதை ஆதரிக்கமாட்டார்கள். அவ்விதம் பிரித்துக் கொடுத்தால் அது விவசாயத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கும் என்று அவர்கள் இந்த கொள்கையை விரும்பமாட்டார்கள். ஆகவே இப்பொழுது இருக்கும் சூழ்நிலையில் புறம்போக்கு நிலங்களை எப்படி உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அந்த நிலங்கள் விவசாயத்திற்கு மட்டும் தான் உபயோகப்படும் என்பது இல்லை. விவசாயத்திற்கு முக்கியமாக வேண்டியது கால்நடைகள். மாடுகள் மேய்வதற்கு இடம் வேண்டும். அவைகள் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள நிலங்கள் வேண்டும். சாதாரணமாக காலி இடங்களைத்தான் அவைகளுக்கு மேய்வதற்கும் அவைகளின் உணவைப் பெருக்குவதற்கும் உபயோகிப்பார்கள். அவைகளை விவசாயத்திற்கு என்று பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டால் கால்நடைகளுக்கு கஷ்டம் ஏற்படும். பிரித்துக்கொடுத்துவிடுவது என்பது பெரிய காரியம் அல்ல. அதனால் ஏற்படும் கஷ்டத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். நூறுக்கு நூற்பது சத விகிதம் வனமாக இருக்கிறது. 10, 15 சத விகிதம் புறம்போக்கு நிலங்களாக இருக்கின்றன. இதை வைத்துக்கொண்டு உணவை நன்றாக உற்பத்தி செய்துவிட முடியாது. இப்பொழுது உணவு பிரச்சனை சீக்கிரத்தில் நீங்குவதற்கு இடம் இருக்கிறது. அதற்காக இந்த புறம்போக்கு நிலங்களைப் பிரித்துக்கொடுக்க வேண்டும் என்பதில்லை. இப்பொழுது பருவ மழை சரியாக இருக்கிறது. அதனால் உணவு உற்பத்தியும் பெருகி விடும்.

“அடுத்தபடியாக உணவு பொருள்களின் விலைக்கு உத்தரவாதம் இருக்கவேண்டும். அதன்படி ஒரு தீர்மானமும் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ஏக்கருக்கு விவசாயச் செலவு என்ன? என்ன விலை வைத்தால் அவர்களுக்குக் கட்டுப்படியாகும் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். பல நில சொந்தக்காரர்கள் நெடுநாளாக விவசாயத்தையே ஜீவனமாக நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு விலை வீழ்ச்சியால் பல சங்கடங்கள் ஏற்படலாம் ஆகையால் உணவுப்பொருளுக்கு உத்தரவாதமான விலை அவசியம்.”

SRI S. RAMALINGAM :—“கனம் பழநிசாமி அவர்கள் ஒரு திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் அதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு பேசுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.”

*** SRI P. G. KARUTHIRUMAN** :—“திருத்தம் கொடுத்திருப்பதற்கு ஆட்சேபனை இல்லை. அதை நிறைவேற்றினாலும் அது எந்த அளவில் உத்தரவாதம் அளிக்கும் என்பதை ஆலோசனை செய்ய வேண்டும். திருத்தம் கொண்டு வரவேண்டும் என்று எல்லோருக்கும் தான் ஆசையாக இருக்கிறது. நாங்களும் பொது ஜன பிரதிநிதிகள் தான். மக்கள் நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் சுபிட்சமாக இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசை எங்களுக்கும் இருக்கிறது. விவசாயிகளுக்குச் சௌகரியமான முறையில் திருத்தங்கள் கொண்டுவரவேண்டும் என்பது தான் எங்களுடைய கருத்து. ஆனால் உங்கள் திருத்தம் வேறு விஷயம். இந்தத் தீர்மானத்தில் அப்படி ஒன்றும் இல்லை.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“தீர்மானம் கொடுத்த பிறகு அது நிறைவேற்றவேண்டும். அதை நிறைவேற்றிய பிறகு விவசாயப் பொருள்கள் கட்டுப்படியான விலையில் விற்க வேண்டும் என்று சர்க்கார் நிர்ணயிக்க வேண்டும். அது எப்படி நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும் என்பதை சர்க்காரிடத்தில் விடப்பட்டிருக்கிறது. சர்க்கார் கட்சியைச் சேர்ந்த உங்களுக்கும் அதில் பங்கு இருக்கிறது. இந்த திருத்தங்களைப்பற்றி உங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன என்பதைத்தான் கேட்க்கிறேன்.”

[12th August 1954]

* SRI P. G. KARUTHIRUMAN :—“ இது பின்னால் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம் என்று எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் இதுவரையில் கட்டுபடியான விலை என்று சொல்லுவதெல்லாம் என்ன? குழம்பும் விளைவிப்பதுதான் அவர்கள் வேலை. சாதாரணமாக டிராம் வண்டிகள் நின்றுவிட்டன, அவைகளை எடுத்து நடத்தவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப் பற்றி வாய் அளவில் பேசுகிறார்களே தவிர காரியத்தில் செய்ததைப் பார்க்கவேண்டும். அதை எடுத்து நடத்த அவர்கள் ஏன் முன் வரவில்லை? அதற்குக் காரணம் என்ன வென்று நான் கேட்கிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக விவசாயிகளின் கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டம் இருக்கிறதே அதை மீண்டும் மூன்று வருஷங்களுக்கு நீடிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒன்றைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டம் விவசாயிகள் விஷயத்தில் எப்படி அமுலாகிறது என்றால் சாதாரணமாக விவசாயிகள் கஷ்டப்பட்டு சிக்கனமாக வாழ்க்கையை நடத்திவிட்டு கொஞ்சம் பணத்தை சேமித்து வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படி வைத்திருக்கும் பணத்தை மற்றொரு விவசாயிக்கு அவன் கொடுத்து உதவி வருகிறான். பெரிபு பணக்காரர்களும் பாங்குகளும் விவசாயிகளுக்கு அதிகமாகப் பணம் கொடுத்து உதவுவது இல்லை. இந்த நிலைமையில் இந்தக் கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டத்தினால் அவர்களுக்கு ஒரு வித நன்மையும் ஏற்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லமுடியாது. சாதாரணமாக ஒரு விவசாயிதான் மற்றொரு விவசாயிக்கு கடன் கொடுத்து உதவுகிறான். கிராமங்களில் நூறுக்கு அறுபது பேர்கள் அப்படித்தான் கடன் வாங்கிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த விதமாகத்தான் கிராமங்களில் கடன் வாங்க வசதியாக இருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தை நான் ஓரளவு ஆதரித்தாலும்கூட விவசாயி சிக்கனமாகவும் தாராளமாகவும் வாழ வேண்டும் என்றால் இந்த மாதிரியான சட்டம் இருப்பது சரியல்ல. இந்த முறையில் தான் அதை நான் ஆதரிக்கிறேன். வேறு ஒன்றுமில்லை. சுமார் ஐந்தாறு ஏக்கர் நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு விவசாயி சிக்கனமாக வாழ்ந்து இரண்டாயிரம் ரூபாய் வரையில் சேமித்து வைத்திருக்கலாம். மற்றும் ஒரு ஐந்தாறு ஏக்கர் நிலம் வைத்திருக்கும் விவசாயி ஆடம்பரச் செலவு செய்துவிட்டு தான் உற்பத்தி செய்யும் உணவுப் பொருள்களை அதிகப்படியாகச் செலவு செய்துவிட்டு இன்னொரு விவசாயி னிடம் கடன் வாங்கும் நிலை ஏற்படுகிறது. இந்த மாதிரியான கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டம் கொண்டுவருவதால் ஒரு விவசாயி சிக்கனமாக வாழ்வதற்கு இடம் கொடுக்க வில்லை. விவசாயி சிக்கனமாக வாழ்ந்து வருவதை தடுப்பதாக ஆகிறது. ஆகையினால் இதை மீண்டும் மூன்று வருஷங்களுக்கு நீடிக்கச் செய்வேண்டும் என்று சொல்வதானது அந்த விவசாயி ஆடம்பரச் செலவில் இறங்குவதற்குத் துண்டுவதாக இருக்கும். இந்தக் கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டத்தினால் ஒரு சிலருக்கு சாதகம் ஏற்பட்டாலும் பலர் பாதிக்கப்படலாம். அதனால் கிராமங்களில் விவசாயிகள் கடன் வாங்க வேண்டும் என்றால் அதற்கு சர்க்கார் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அந்த முறையில் சர்க்காரால் ஏற்பாடு செய்யவும் முடியும் ஆனால் இப்பொழுது விவசாயிகளுக்கு கடன் கொடுக்கும் வகையில் சர்க்காரிடம் நிதி இல்லை என்று நினைக்கிறேன். உதாரணமாக கூட்டுறவுக் க்ரெடிட் சொசைட்டி இருக்கிறது. அதிலிருந்து கிராம மக்கள் பணம் கடனாகப் பெறுவதற்கு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலிருந்து ஓரளவுதான் கொடுக்க முடிகிறது. ஆகவே கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டத்தினால் கடன் வாங்குவதற்கு கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆகவே உணவுப் பொருள்களின் விலையை நிர்ணயிக்கா விட்டால் விவசாயிகளுடைய கஷ்டத்தை நிரந்தரமாகத் தீர்க்க முடியாது. ஏனென்றால் விவசாயிதான் உற்பத்தி செய்வதற்கு செலவு செய்யப்படும் பணம் அவனுக்குக் கிடைப்பதற்கு உத்தரவாதம் இல்லை. ஆகையால் அவர்களுக்கு ஒரு உத்தரவாதம் அளிக்கும் பொருட்டு ஒரு பயிர் இன்ஷூரென்ஸ் திட்டத்தை ஏற்படுத்தினால்தான் அவர்களுக்கு ஒரு நிரந்தரமான நிவாரணம் கிடைக்கும். ஒரு விவசாயி சுமார் இரு நூறு ரூபாய் செலவு செய்துவிட்டு நூறு ரூபாய் கிடைத்தால் அவனுக்கு நஷ்டம் ஏற்படும். அந்த உற்பத்தி

12th August 1954] [Sri P. G. Karuthiruman]

செலவாவது அவனுக்குக் கிடைப்பதற்கு க்ராப்ஸ் இன்ஷூரென்ஸ் திட்டத்தை ஏற்படுத்தினால் அது மிகவும் நன்மையாக இருக்கும். அது மிகவும் அவசியமாக இருக்கிறது. பாசன வசதியுள்ள பூமியில் இந்த இன்ஷூரென்ஸ் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால் அதாவது இந்த வருஷம் எவ்வளவு உற்பத்தி செலவு செய்கிறதோ அந்த அளவு அவனுக்கு அடுத்த வருஷம் கிடைக்கும்படியான இன்ஷூயூரன்ஸ் முறையைக்கொண்டு வந்தால் விவசாயச் சீர்திருத்தம் செய்வதாகும். அப்பொழுது தான் விவசாயிகள் சிறப்பாக இருக்கமுடியும். பிறகு விவசாயிகளின் கடன் சுமையும் குறையும். உற்பத்தியில் அதிகப்படியான பங்கு விவசாயிகளுக்கு கிடைப்பதாலும் விவசாய கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டத்தினாலும் அவர்களுக்கு எந்த விதத்திலும் பரிசாரம் கொடுக்காது. ஆகவே நமது தேசத்தில் மக்களுக்கு மனதில் உணவு உற்பத்தியில் ஒரு நிர்ணயம் இருந்தாலொழிய அவர்கள் முன்னேற்றமடைய முடியாது. மிராசதார்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் உறவு இருந்தால்தான் இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியும். சட்டத்தைச் செய்தாலும் சரி, தீர்மானம் கொண்டுவந்து அதை நிறைவேற்றினாலும் சரி, எந்தப் பிரயோசனமும் ஏற்படப்போவ தில்லை. ஒன்றுக்கு ஒன்று சிக்கலாகத்தான் இருக்கும். அடிப்படையாக வுள்ள உணவு விலை சரியாக இல்லை. இன்ஷூரென்ஸ் திட்டம் கொண்டு வந்து ஒரு உத்தரவாதமான விலை கொடுத்தாலொழிய விவசாயிகள் முன்னேற்றமடைய முடியாது. அதனால் கிராமங்களில் குறைந்த வட்டிக்கு கடன் கொடுத்தால் எந்த விதமான பிரச்சனையையும் தீர்க்கமுடியும் என்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு இவரு கொண்டு வரப்பட்ட தீர்மானத்தை நான் எதர்க்கிறேன்.”

* SRI P. CHOKKALINGAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர் களே, இப்பொழுது கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய இந்தத் தீர்மானத்தைப் பூரணமாக நான் ஏற்றுக்கொள்கின்றேன். இரண்டு தரப்பிலும் சில விஷயங்கள் பேசப்பட்டன. நிலவெளியேற்றம் என்றும் சகஜமாக இருப்ப தற்கு விவசாயிகள் தங்களுடைய இலைமக் கோஷங்களை வழங்குவது ஒன்று. சர்க்கார் நிலச்சீர்திருத்தங்களைச் செய்வதாகக் கொடுத்திருக்கின்ற பல்விதமான வாக்குறுதிகள் இன்னொரு பக்கம் இருக்கின்றன. அதன் காரணமாக நிலச்சுவான்கள் விவசாயிகளை நிலங்களிலிருந்து வெளியேற்றுவதானது இந்த ராஜ்யம் பூராவிலும் பெருவாரியான ஜில்லாக்களில் நடைபெறுகிறது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது.

10-50
a.m.

“1931-ம் வருஷத்திலும், 1937-ம் வருஷத்திலும் நடந்த காங்கிரசிலே விவசாயிகளுக்குப் பல வாக்குறுதிகளை கொடுத்தார்கள். பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இந்த தேசத்தை ஆண்டுவந்தபோது, தேசத்தில் டெரு வாரியாக இருக்கக்கூடிய 80 சதவிகிதமுள்ள கிராம மக்களான விவசாயி களுடைய ஆதரவு தங்களுக்கு வேண்டுமென்ற அவசியத்தில் அன்றைக்கு வாக்குறுதி கொடுத்தார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இப்பொழுது இன்றைக்கோ அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியபிறகு விவசாயிகளை அடக்கியம் செய்வது மிகவும் கண்டிக்கத்தக்கது என்பதை நான் அழுத்தத்திருத்த மாக சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வாக்குறுதி கொடுத்த பிறகு இன்றைக்கு என்ன நடக்கிறது? விவசாயிகளுக்கு அதிகமான வாரம் கொடுக்கப்போகிறோம் என்று கூறுகிறார்கள். இன்னொரு பக்கத்தில் நிலத்தில் உழும் எல்லை குறைந்த பட்சமாக நிர்ணயித்து விடுவதற்கு இருக்கிறோம் என்று அவர்கள் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் வர்ப்புறுத்து கிறார்கள். ராகவேந்திரராவ் கமிட்டி, குமரப்பா கமிட்டி, சுப்ரமணியம் கமிட்டி ஆகிய இந்த மூன்று கமிட்டிகளும் குடிவார்க்காரர்களுக்கு அனு கூலமான பல சிபாரிசுகளைச் செய்து இருக்கின்றன. குறைந்தபட்ச கூலியும் அந்த கமிட்டியின் ரிப்போர்ட்டில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல சந்தர்ப்பங்களில் இங்கிருக்கக்கூடிய எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்களும், காங்கிரஸ் கட்சி அங்கத்தினர்களும் கூட, சீக்கிரமாக நிலச்சீர்திருத்தம் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். கட்டாயமாக சுப்ரமணியம் கமிட்டியின் சிபாரிசை அமுலுக்குகொண்டுவரவேண்டும் என்ற முறையில் பேசியிருக்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் விவசாயிகளிடையே பெரிய கொந்தளிப்பு

[Sri P. Chokkalingam]

[12th August 1954]

ஏற்படும் என்றும் எச்சரிக்கிறார்கள். இன்னொரு அங்கத்தினர் சொன்னார் : நிலச் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டுவர சர்க்கார் மறுக்குமானால் விவசாய மக்களிடையே ஒரு ரத்தப் புரட்சி அவசியம் ஏற்படும் என்று சொல்லியிருப்பதை சர்க்கார் தரப்பில் இருப்பவர்களுக்கும், சர்க்காருக்கும் ரூபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

“கிராமங்களிலுள்ள நிலைமையை இன்றைக்கு எதிர்க்கட்சியினர் பயன்படுத்திக்கொண்டு, கிராம மக்களிடையே குழப்பத்தை உண்டாக்கிவிடுகிறார்கள்; கிராம மக்களின் வறுமையைச் சாக்காகக்கொண்டு, எங்கெங்கு சர்க்கார் கட்சி தவறுகிறார்களோ, அங்கெல்லாம் கம்யூனிஸ்டுகளும் அவர்களைப் போன்றவர்களும் புகுந்து கொண்டுவிடுகிறார்கள்; குழப்பம் விளைவிப்பதையே அவர்கள் தொழிலாகக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; அவர்களால் எதுவும் நன்மை செய்யமுடியாது; சர்க்கார் கட்சியில் இருக்கும் நாங்கள்தான் விவசாயிகளுக்கு நன்மையான ஒரு நிலச் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும்; எங்களுக்கு இருக்கிற அக்கறையைவிட எதிர்க்கட்சியினருக்கு அக்கறை இருக்க முடியாது என்றெல்லாம் சர்க்கார் தரப்பிலுள்ளவர்கள் பேசுகிறார்கள். புரட்சிகரமான ஒரு நிலச் சீர்திருத்தத்தை இன்றைக்கு யார் செய்தாலும் அதை நான் வரவேற்கிறேன். சர்க்கார் கட்சி கொண்டுவந்தாலும் சரி, பிரஜா-சோஷலிஸ்டுக் கட்சி கொண்டுவந்தாலும் சரி, முஸ்லிம் லீக்கினர் கொண்டுவந்தாலும் சரி, அவரவர்களுடைய ஆட்சி ஏற்பட்டு அவர்கள் சீர்திருத்தம் கொண்டுவந்தால் அதை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். இப்பொழுது உடனடியாகச் செய்ய வேண்டியதென்ன வென்றால், கிராமப்புரங்களில் இருக்கக்கூடிய மக்களினுடைய ஏழ்மையைப் போக்கவேண்டியதவசியம். ஏழ்மையின் காரணமாக மக்கள் எப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களையெல்லாம் அடைந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் நாம் பார்க்கவேண்டும்.

“என்னுடைய கிராமத்தில் கிட்டத்தட்ட சாதாரணமாக 500 விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். 800 ஏக்கர்வரையில் அவர்கள் பயிரிடுகிறார்கள். நாளாவட்டத்தில் அவர்களுக்கு 40 ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் கடன் சுமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால் அவர்கள் எப்படி வாழமுடியும்? பெண்கள் தெருக்களில் போகும்போது என் காதில் அவர்கள் பேசுவது விழவேண்டும் என்பதற்காகவே பேசிக்கொண்டு போகிறார்கள். நாங்கள் உழவர்கள் பாடுபடுகிறோம்; ஆனால் சட்டி, பாளை வாங்குவதற்குக் கூட முடியவில்லை; கஞ்சி குடிப்பதற்குக்கூட வழியில்லாமல் இருக்கிறது. என்று பெண்கள் பேசிக்கொண்டு போவதை நான் கேட்கிறேன். இதுதான் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலைமை. இதைப் பரிகரிப்பதற்கு இன்றைக்கு சர்க்கார் கட்சியினர் என்ன வாக்குறுதியைக் சொடுத்திருக்கிறார்களோ, அதைக் கட்டாயமாகச் செய்யவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

“இன்னும் சர்க்கார் கட்சியிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறது ‘கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியினர் கொண்டுவந்திருக்கக்கூடிய இந்தத் தீர்மானத்தை நாம் எதிர்க்கவேண்டும்’ என்று அவர்கள் சொல்லியிருப்பதாக செய்தி வந்திருக்கிறது. இந்தத் தீர்மானத்தில் சில அம்சங்கள் சரியாக இல்லை; ஆகவே, புரட்சிகரமான முறையில், யாதொரு குறையும் இல்லாதபடி, இன்னொரு மசோதாவை சர்க்கார் தரப்பில் கொண்டுவரவேண்டும்; அதைச் சீக்கிரம் கொண்டு வருவோம் என்று சர்க்கார் தரப்பிலுள்ளவர்கள் சொல்லியிருப்பதைப் பத்திரிகையில் பார்க்கிறோம். நான் கேட்கிறேன், இன்றைக்கு காங்கிரஸ்காரர்கள் சொல்வது வாஸ்தவந்தானா? கனம் அங்கத்தினர் மஜீ. பி. ஜி. கூந்தகிருமன் கூறியதைப் பார்த்தால் இதை நம்புவதற்கே இடமில்லாமலிருக்கிறதே; அவர்களைப் போல் இன்னும் சிலர் அம்மாதிரியே பேசக்கூடும். விவசாயிகள் நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றப்படவில்லை என்று காங்கிரஸ் தரப்பிலுள்ளவர்கள் கூறுகிறார்கள். ஒரு சில இடங்களில் நில வெளியேற்றம் இல்லாமல் இருக்கலாம், ஆனால் பெரும்பாலான இடங்களில் நிலத்திலிருந்து விவசாயிகள் வெளியேற்றப்படுவது சர்வசாதாரணமாக நடந்து வருகிறது. இது சம்பந்தமான புகார்கள் சர்க்காருக்கு ஏராளமாக வந்திருக்கின்றன. சட்டசபையிலும் அடிக்கடி இந்தப் பிரச்சினையானது எழுப்பப்பட்டு வருகின்றன.

12th August 1954] [Sri P. Chokkalingam]

ஆங்காங்கு நிலவெளியேற்றத்தை எதிர்த்துப் போராட்டங்களும் நடந்து சர்க்கார் அடக்குமுறையைக் கையாண்டு வந்திருக்கிறார்கள். எல்லா இடங்களிலும் நிலவெளியேற்றம் இருந்து வருகிறது என்பது சபையிலுள்ள எல்லாத் தரப்பு அங்கத்தினர்களுக்கும் தெரிந்த விஷயம். நிலவெளியேற்றமானது சர்வசாதாரணமாகி விட்டது. சர்க்கார் செய்யும் அடக்குமுறைகளைக் கண்டு விவசாயிகள் சோர்வு அடையவில்லை.

“நிலத்திலே உழைக்கும் விவசாயிகளுக்கு, நிலத்திலிருந்து கிடைக்கக் கூடிய வருமானத்தில் ஒரு பங்கு என்று நிர்ணயித்துவிட்டால், தங்களுக்கு எப்படியும் ஒரு குறிப்பிட்ட பங்கு கிடைத்தவிடும் என்ற எண்ணத்தில், விவசாயிகள் விவசாயத்தில் அக்கறை காட்டமாட்டார்கள்; விவசாயத்தில் ஊக்கம் குறைந்தவிடும் என்ற மனப்பான்மையில் ஒரு சிலர் பேசினால், அது சரியா? நடைமுறைக்கு மாறாக இருக்கக்கூடிய வாதம் அல்லவா? இது விசித்திரமான போக்கல்லவா? யதார்த்த நிலைமைக்கு முரணாகதா? இந்த மாதிரியெல்லாம் யதார்த்த நிலைமைக்கு முரணாக, பொறுப்பற்ற முறையில், சர்க்கார் கட்சியில் இருக்கக்கூடிய அங்கத்தினர்கள் பேசுவார்களேயானால், சமீபத்தில் விவசாயிகளுக்குச் சாதகமாக நிலச் சீர்திருத்தம் வந்து விடும் என்று நம்புவதற்கே எங்களுக்கு இடமில்லாமல் இருக்கிறது. அவர்கள் இப்படியெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது நாங்கள் எப்படி நம்பமுடியும்? ஆகவே, கூடிய சீக்கிரம் விவசாயிகளுக்கு அனுசூலமான முறையில் நிலச்சீர்திருத்தத்தை இந்தச் சர்க்கார் கொண்டு வரும் என்று சொன்னால், அதை விவசாயிகள் நம்பிவிடமாட்டார்கள். ஏனென்றால் காங்கிரஸ் தரப்பிலுள்ளவர்கள் பேசுவதைப்பார்த்தால் அவர்கள் எப்படி நம்பமுடியும்? நம்ப முடியாது. சர்க்கார் இப்படிக்கால தாமதம் செய்வார்களேயானால், விவசாயிகளுடைய நியாயமான உரிமைகளைக் காப்பாற்றுவதற்கு மறுப்பார்களானால், நிலைமை படுமோசமாகப் போய்விடும் என்பதை சர்க்காருக்கு எச்சரிக்க விரும்புகிறேன். பல சந்தர்ப்பங்களில் நான் இதைக் கூறியிருக்கிறேன். நீங்கள் 1937-ல் ஜெயிந்தீ, 1946-ல் ஜெயித்து, ஆனால் 1951-ல் நீங்கள் பெரும்பலான ஸ்தானங்களை ஏன் இழந்திருக்கிறீர்கள்? அதற்குக் காரணம் என்ன? விவசாயிகளை அலட்சியம் செய்ததுதான் அதற்குக் காரணம். விவசாயிகளுக்கு நிரந்தரமான குடிவார பாத்தியத்தை நீங்கள் கொடுத்திருந்தால், நில வரி வஜா செய்திருந்தாலும்கூட பெருவாரியான ஆதரவு கிடைத்திருக்கும். மந்திரிசபை அமைக்கக் கஷ்டப்பட்டிருக்க வேண்டியதில்லை. இவ்வளவு ஸ்தானங்களை காங்கிரஸ் இழந்திருப்பதற்குக் காரணம் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஜனங்களை உதர்தீனம் செய்து வந்ததுதான் என்பதை காங்கிரஸ் சர்க்கார் உணர்வேண்டும். அவர்கள் இன்னும் இந்த நிலைமையை உணராமலிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டு பலமுடிகாங்கிரஸ்காரன் என்ற முறையிலே நான் வேதனைப்படுகிறேன். அந்தப் பழைய ஒரு அபிமானத்திலே இன்றைக்குக் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு அனுதாபத்துடன் சொல்கிறேன். நீங்கள் ஜெயிக்கவேண்டும்; நல்ல விதமாக ஏற்கெனவே கொடுத்த வாக்குறுதிகளைக் காப்பாற்றி, ஏழை மக்கள் சுபீட்சமாக வாழ வழி செய்யவேண்டும்; இந்த தேசத்தின் பொருளாதாரம் உச்ச நிலையை அடையவேண்டும். கட்சி சார்பாக நான் பேசவில்லை என்பதையும் சர்க்காருக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். அதே நிலைமையில் இன்றைக்கு இரண்டொரு விஷயங்களைப்பற்றியும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

“சமீபத்தில் ஒரு போராட்டம் நடந்தது. மிராசதாரர்களின் கருமித் தனத்தினால் ஒரு போராட்டம் நடத்தவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. இங்கே சர்க்கார் தரப்பு அங்கத்தினர் ஸ்ரீமான் சோமயாஜுலு அவர்கள் சமரசம் செய்துவைப்பதற்காக அழைக்கப்பட்டார். அங்கு அவர்கள் செய்தது என்ன? பாப்பான்குளத்தின் நிலைமை என்ன? எப்பொழுதும் தண்ணீர்த்தட்டு வழக்கமாக அங்கே இருந்து வருகிறது. 100 வருஷங்களுக்கு மேலாக ஒரு போக நிலங்களைக் இருந்ததில் கார் பயிர்செய்து, உழவுக்கூலி ரூ. 2 கொடுத்து, நஷ்டப்படடு, கடனாளியாகியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதிகமாக வேலைசெய்தா

[Sri P. Chokkalingam] [12th August 1954]

லும் இதை ஈடுபண்ணமுடியாது. இதுதான் அங்கு இருக்கக்கூடிய நிலைமை. மழை இல்லாமல் பாப்பான்குளத்தில் ஒரு பக்கம் பரிபுரணமாக பயிர் செய்யப்படவில்லை. மற்ற நிலங்கள் மோசமாகப் போய்விட்டது. ஏற்கெனவே இருக்கும் கடன் ஒரு புறமிருக்க, பூச்சி விழுந்து பயிர்கள் கெட்டுப்போயிருக்கின்றன. எந்தெந்த இடங்களில் பயிர்கள் கெட்டுப் போயிருக்கின்றன என்று தீர்மானிக்கவேண்டும். ஆள்வார்குரிச்சி, ஆம்பூர், போன்ற இடங்களில் தண்ணீர்த்தட்டு இல்லாமல் இருந்தது. அங்கு விளைந்ததைக் கணக்கில் வைத்துக்கொண்டு என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யமுடியாது. விவசாய சீர்திருத்தம் கொண்டுவரப் போகிறோம் என்று காங்கிரஸ் கட்சியால் கூறப்படுகிறது. விவசாயிகளும் மிராசுதாரர்களும் 75 : 45 என்ற விகிதத்தில் விளைவை பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென குடிவாரம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சுப்ரமணியம் கமிட்டி 55 : 45 என்று கிபரிசு செய்திருக்கிறது. தஞ்சாவூர் பண்ணையார் பாதுகாப்பு சட்டப்படி 60 : 40 என்று வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இதையெல்லாம் தெரிந்தும் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ சோமயாஜி அவர்கள் இந்த அளவையும் குறைத்து ஒரு புது விகிதம் நிர்ணயித்திருக்கிறார் என்றால் இது நியாயமா? இது துச்சமான ஒரு ஏற்பாடு. காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த எம். எல். ஏ. விவசாயிகளுக்குத் தரவேண்டும் செய்யும்படியான ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டுமென்று எவ்வளவு நாளைக் கண்கணம் கட்டிக் கொண்டிருந்தார் என்று தெரியவில்லை. விவசாயிகளுக்கு விளைவில் 25% கொடுக்கவேண்டுமென்ற ஒப்பந்தம் ஏற்படுத்த போலீசாரைவிடப் பயமுறுத்தி, ஒன்பது தடவை சமரசத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தும், கடைசியாக அவர் முயற்சி தேற்றுவிட்டது. வெவ்விதப் போர்டு மெம்பர் ஸ்ரீ டி. என். எஸ். ராகவன் போயும் கூட 'இது நாட்டில் இல்லாத வழக்கம்,' என்று சொல்லி, மிராசுதாரர்களை ஒத்துக்கொள்ளும்படி சொல்லி விட்டுப்போனார். அதை மிராசுதாரர்கள் நிராகரித்து விட்டார்கள். இதனால் 116 விவசாயத் தொழிலாளர்கள் ஜெயிலுக்குப் போகவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது அங்கே மிராசுதாரர்கள் நடந்துகொண்ட விஷயத்தைப் பற்றி பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்வதற்கில்லை.

11
a.m.

"ரெவின்யூ இலாகாவின்மும், போலீஸ் இலாகாவின்மும் எங்களைப்பார்த்து பாராட்டினார்களேயெழையி எங்களை எந்த விதத்திலும் குறைகூறவில்லை. 'அமைதியாக 9 தடவை சமரசம் சம்பந்தமாக இளைக்கிவந்ததும் கடைசியாக இன்றைக்கு சமரச ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டதும் அமைதியான நடத்தையும் பாராட்டக்கூடியது' என்று அங்குள்ள அந்த இரண்டு இலாகாவின்மும் எங்களைப் புகழ்ந்திருக்கிறார்கள். அதுமட்டும் அல்ல இன்றைக்கு தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவரான ஸ்ரீ. எல். எஸ். கையாளா, 'நான் பாப்பான்குளத்திற்குப் போயிருந்தேன். அங்கே கம்யூனிஸ்ட் குடை சரிந்துவிட்டது' என்று ஒரு சமயம் அறிக்கைவிட்டார். வாஸ்தவத்தில் நான் கேட்கிறேன் 'பாப்பான்குளத்திற்கு அவர் வந்திருந்தது வாஸ்தவமாகியிருந்தால் அவர் எந்த மார்க்கமாக அங்கு வந்தார்?' அவர் அங்கு வரவேயில்லை என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

"திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் கிழக்கே திருச்செந்தூரிலிருந்து தென்காசி வரையிலும் இன்றைக்கு விவசாய இயக்கம் நடந்தாலும், சட்டம் கொண்டுவருவதற்கு தகுந்த அளவு இன்றைக்கு இயக்கம் வளரவில்லை என்று அறிக்கை விடுகிறார்கள். இப்பொழுது நீங்கள் என்ன கூறுகிறீர்கள்? ஜனங்களுக்குள்ள உரிமையைப் பெறவேண்டுமானால் நியாயமான முறையில் அது முடியாது. ஜில்லா முழுதும் ஒரு இயக்கம் நடத்தவேண்டுமென்று பொறுப்புள்ள காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவர் இன்றைக்கு கூறுகிறார். வாஸ்தவம் நாங்கள் ஒரு இயக்கத்தை நடத்துகிறோம் ஆனால் அதேசமயத்தில் சர்க்கார் பல வாக்குறுதிகளைக் கொடுத்திருக்கின்றனர். அப்படி கொடுத்திருந்தும் காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவர் இன்றைக்கு இந்தமாதிரி அறிக்கை விடுகிறார்கள். இன்றைக்கு உரிமைக்காக நாங்கள் அழுகிறோம், நியாயமான சலுகை செய்வதற்காக சர்க்கார் முன்வருகிறார்களா? இதை யெல்லாம் அடக்குமுறையினால் தடுக்கிறார்கள். இன்றைக்கு எழை விவசாயி

12th August 1954] [Sri P. Chokkalingam]

களின் குடிசைகளைப் பிரிக்கிறார்கள். சட்டப்பானைகளை எடுத்தெறிகிறார்கள். பெண்களை விரட்டுகிறார்கள். அவர்கள் கொடுத்த வாக்குறுதிகளெல்லாம் என்னவாயிற்று? பெண்களை ஜெயிலுக்கு அனுப்பவேண்டிய அவசியமென்ன என்று ஜனங்கள் கேட்கிறார்கள்.

“விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய உரிமைகளைப் பெறும் அந்த அளவுக்கு அவர்கள் போராடவேண்டும் என்று காங்கிரஸ் தலைவர் சொல்லுகிறார். ஆனால் அவர்கள் இயக்கம் நடத்தும்போது அவர் ஜெயிலுக்கு அனுப்புவதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது? இதைச் சற்று யோசனையெய்து பார்க்க வேண்டும். விவசாயிகள் பக்கத்தில் நியாயம் இருக்கிறதா என்று பார்க்காமல் அவர்களை அடக்குவதில் பிரயோஜனம் இல்லை. காங்கிரஸ் தலைவர்கள் இம்மாதிரி செய்து சரிதான் என்று பழைய காங்கிரஸ்காரன் என்ற உறவை வைத்துக்கொண்டு கேட்க உரிமை கொண்ட நான் கேட்கின்றேன். ஆகவே சர்க்கார் நிலச் சீர்திருத்தத்தை கொண்டுவருவதாயிருந்தால் அடுத்த டிசம்பர் அல்லது பிப்ரவரி மாத சட்டசபை கூட்டத்தில் கொண்டு வருவதாயிருந்தால் அதை சந்தோஷமாக வரவேற்கிறேன். அதற்கு எந்தவிதமான ஆட்சேபமும் எனக்கில்லை. அப்படி ஒரு சீர்த்திருத்தத்தை காங்கிரஸ்காரர்கள் கொண்டுவருவார்களா? இந்தச் சர்க்கார் கொண்டுவருமா? கொண்டுவரக்கூடிய நல்லெண்ணம் படைத்திருக்கிறார்களா? அதற்கான அறிகுறி இன்றைக்குத் தெரிகிறதா? கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்களுடைய பேச்சின் அர்த்தம் என்ன? ஒரு பாளை சோற்றுக்கு ஒரு சோறுதானே பதம். இதனால் இன்றைக்கு உணவு உற்பத்தி பெருகும் மக்களின் வாழ்க்கை நிலை உயர்வதற்கு வேறொரு முறையிருக்கிறதென்று சொல்வீர்களானால் விவசாயிகள் எதிர்பார்க்கும் அளவு நீங்கள் கொண்டுவரும் திட்டம் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“இன்றைக்கு காந்தியின் போரல் காங்கிரஸ் எந்த தியாகத்தினால் வளர்ந்ததோ, எந்தவிதமான வாக்குறுதிகளை அளித்ததோ, அதைபெல்லாம் ஒன்றும் நிறைவேற்றாமல் அவைகளை காற்றில் பறக்கவிட்டிருக்கிறார்கள். மொத்த ஜனத்தொகையில் 80 சதவிகிதமாகவுள்ள விவசாயிகள் இன்றைக்கு பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தவும் அவர்களுடைய வாங்கும் சக்தியை அதிகரிக்கவும், பொருளாதார சீர்குலைவை தடுக்கவும் இந்தச் சர்க்கார் வேண்டிய முயற்சியை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இவைகளையெல்லாம் செய்வதற்கு நிலச் சீர்த்திருத்தம் மிகமிக அவசியம். அதையொட்டித்தான் இன்றைக்கு நாங்கள் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். கட்சிபதம் பாராட்டாமல் இதைச் சர்க்கார் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். சர்க்கார் கட்சியினர் ஏற்கவே பலவிடங்களில் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, இன்றைக்கு இதை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கொண்டு வந்திருந்தாலும், அதை நல்ல மனதுடன் சர்க்கார் ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்று எண்ணப்போன்றவர்கள் பிரசாரம் செய்வோம். இந்த நாட்டின் பொருளாதார அடிப்படையை மனதில் வைத்துக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.”

DEPUTY SPEAKER:—“I now fix a time-limit of ten minutes for each hon. Member.”

* SRI K. R. SAMBANDAM :—“கனம் உபசபாநாயகர் அவர்களே, 11-05 இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து ஒரு சில விஷயங்களை சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன். குறிப்பாக ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் பெருவாரியாக தரிசு நிலங்கள் இருக்கின்றன. அதாவது புறம் போக்கு நிலங்கள். இந்த நிலங்கள் (ex-servicemen) மாஜி ராணுவத்தினருக்கு அளிக்கப்பட்டு பல ஆண்டுகள் சீர்த்திருத்தம் செய்யப்படாமலும், சாகுபடி செய்யப்படாமலும் முடங்கிக்கிடக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் தஞ்சாவூரில் உள்ள ஒரு மாஜி ராணுவ வீரருக்கு கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் நிலம் அளிக்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள்

[Sri K. R. Sambandam] [12th August 1954]

நேரடியாக பார்வையிலே:தற்கோ, சாகுபடி செய்வதற்கோ சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆகையால் இன்னொருவரிடம் குத்தகைக்கு விட்டுவிடுகிறார்கள். அது மேற்பார்வையற்று நிலத்திற்கு முக்கியமான உரம் முதலியவைகள் இல்லாமல், சரியாக பண்படுத்தப்படாமல் பாழாய் போகிறது. ஆதலால் தாசு நிலங்களை தஞ்சையில் வாழ்பவர்களுக்கு, தஞ்சை ஜில்லாவிலேயே தரும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கிராமங்களில் இருக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கும், பிற்பட்டினத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும், தரிசு நிலங்கள் வழங்கப்படவேண்டும். அவர்களுக்கு நிலங்களைப் பண்படுத்துவதற்காகவும், ஏர், ஏரு, மாடுகள் வாங்குவதற்காகவும் பணம் முக்கியமாகத் தேவையாகியிருக்கிறது. ஆதலால் அவர்களுக்கு குறைந்த வட்டியில் நில அடமான பாங்கியிலே கடன் கொடுப்பதற்கு வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். இன்னும் அவர்கள் தங்களுடைய கடன்களை குறைந்தபட்ச தவணையிலே அடைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்து கொடுக்க வேண்டும். மேலும் நிலம் இல்லாத விவசாயிகளுக்கும் கடன் வசதி செய்து கொடுத்தால் நலமாகியிருக்கும். அவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கடனை அடைப்பதற்கும் வழிவகை செய்து கொடுக்கவேண்டும். விவசாயிகளிடத்தில் நிலவரி வசூல் செய்யும்பொழுது அவர்களுடைய கடன் தொகைகளையும் வசூலிக்கலாம். விவசாயிகள் கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டம் வந்தபிறகு, கொஞ்சநஞ்சு கடன் கொடுக்கிறவர்களாகவும் அவர்களுக்கு கடன் கொடுப்பதில்லை. இந்தச் சட்டம் ஏற்படுத்தியதால் விவசாயிகளுக்குச் சாதகம் செய்வதற்கு பதில் நாம் பாதகமே இழைத்திருக்கிறோம்.

11-10
a.m.

“அடுத்து கிராமங்களில் ஏழை விவசாயிகள் அதிகமாக இருக்கின்றார்கள். அங்கு மாத்திரம் அல்ல, நகரங்களிலும் இருக்கிறார்கள். தேவஸ்தானங்களின் புஞ்சை நிலங்கள் எங்கு பார்த்தாலும் அதிகமாக இருக்கின்றன. ஏற்கெனவே அந்த நிலங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கக் கூடியவர்கள் மாமூலமாக ஏதாகிலும் பகுதி கொடுக்கவேண்டும் என்று திட்டம் இருந்தது. ஆனால் அக் விஷயம் ஏரி இருப்பதால் ஐந்து அல்லது ஆறுமடங்கு அதிகமாக பகுதி கொடுக்க வேண்டுமென்று நெறுக்குகிறார்கள். அப்படி அவன் அதிகமான பகுதியைக் கொடுக்க மறுத்தால் நலத்தில் கட்டப்பட்ட கட்டிடத்தை இடிக்க முன்ஈப் கோர்ட்டில் தாவா கொடுத்து அனுமதி வாங்கி விடுகிறார்கள். நகரங்களில் இருப்பவர்களுக்கு பகுதி கொடுக்கிறேன் என்று கூட புகளொண்டால்தான் அவன் நிலங்களை அனுபவிக்கலாம். அவன் நலத்தை விட்டு டோகாமல் இருப்பதற்கு அவன் பகுதி கொடுத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் கிராமங்களில் பகுதிபணம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் அவனை அப்பறப்படுத்துகிறார்கள். அதைத் தடுக்க எந்தவிதமான ஏற்பாடும் இதுவரையிலும் செய்யப்படவில்லை. ஆனால் நகரங்களில் அவ்விதம் செய்யாமல் இருப்பதற்கு ‘சிடி டெனெண்ட்ஸ் ப்ரோடெக்ஷன் ஆக்ட்’ என்ற ஒரு சட்டம் இருக்கிறது. அந்த சட்டத்தை கிராமங்களுக்கும் விஸ்தரித்தால் ஏழை விவசாயிகளுக்கும் சனகையமாக இருக்கும். பகுதி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கக்கூடியவர்களை மலைக்கட்டுகளிலிருந்து அப்பறப்படுத்த முடியாத நிலைமை ஏற்படும். விவசாயிகளுக்கு பாதுகாப்பு சட்டம் வந்தும் அவர்களுக்கு விவசாயம் செய்வதற்கு பாதுகாப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிர குடியிருப்புக்கு பாதுகாப்பு ஏற்படவில்லை. நில சுவாதாரங்கள் சொல்லுகிறபடி விவசாயிகள் கேட்காவிட்டால் உடனே அவனை அவன் ருக்கும் குசைவிட்டு வெளியேற்ற முயற்சி செய்கிறார்கள். அதற்கு முனரீப் கோர்ட்டில் தாவா செய்து அந்த விவசாயியை விலக்கிவிடுகிறார்கள். இதைத் தடுப்பதற்கு எந்தச் சட்டமும் இல்லை. ஆகவே இந்தச் சட்டத்தை கிராமங்களுக்கும் விஸ்தரிக்கவேண்டும். இதைப்பற்றி பன்முறை எடுத்துச் சொல்லியும் கூட அதை விஸ்தரிக்காமல் சர்க்கார் புறக்கணித்துக்கொண்டு வருகிறது. இவ்வளவு முக்கியமான கோரிக்கையை சர்க்கார் புறக்கணித்து வருவதைப் பார்க்க மிஷம் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

“இப்பொழுது எங்கு பார்த்தாலும் ஜப்பான் முறையை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அவ்விதமே பஹசாரப்படுகிறது. ஜப்பான் முறையில்தான் நாம் தொன்றுதொட்டு சாகுபடி செய்துகொண்டு

12th August 1954] [Sri K. R. Sambandam]

வருகிறோம். நாற்றங்காலுக்கு நல்ல உரம் கொடுத்து நல்ல விதைகளை எடுத்து அதை விதைத்து பயிரிட்டு வருவது என்பது நமது நாட்டில் தொன்றுதொட்டு நடந்து வரும் பழக்கம். அதற்கு இப்பொழுது ஜப்பான் முறை என்று சொல்லக்கொண்டு அதிக உணவு உற்பத்திக்கு ஊக்கமளித்து வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. எப்படி உரம் கொடுப்பது விதை விதைப்பது என்று சொல்லிக்கொடுக்க ஒரு விவசாய டிமாண்ட்ஷிப்ட்டரை நியமித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஊர்களை சுற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள் தவிர ஏதாவது உருப்படியான காரியங்களைச் செய்கிறார்களா என்றால் ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஆகவே உடனடியாகச் செய்யவேண்டியது என்னவென்றால் ஜப்பானில் உள்ளதைப் போல ஒன்றிரண்டு குதிரை வேகமுள்ள பம்ப்மெஷின் களையும் இரண்டு மூன்று கலப்பைகளையும் வைத்துக்கொண்டு சாகுபடி செய்யும் முறையில் மிஷின்களை வரவழைத்து விவசாயம் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அதை வைத்துக்கொண்டு ஒரே நாளில் கிட்டத்தட்ட ஒரு ஏக்கர் நிலத்தை உழுதுவிடலாம். அவைகளை சேற்றில் உழுவதற்கும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் மழை பெய்யும்போது உவைகளை வைத்துக்கொண்டு புழுதி அடிக்க ஏற்பாடு செய்யலாம். இப்பொழுது பரீட்சைப் பிளாக்டர்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் வரப்பு வரப்புகளாக பிரட்டித்தள்ளிக்கொண்டு. அதை ஒத்தடி செய்வதற்கு அதிகப்படியான ஈபாய் செலவு செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆனால் இந்த பிளாக்டர்கள் புழுதி அடிக்க பயன்படுகிறதேயொழிய சேற்றில் உழுவதற்கு உபயோகிக்க முடியவில்லை. எப்பொழுது மழை பெய்தாலும் நிலத்தை புழுதியடிக்கவும் சேற்றில் உழுவதற்கும் எல்லோருக்கும் பயன்படக்கூடியதுமான ஜப்பானிலுள்ள சிறிய மெஷின்களைப்போல் இங்கும் வரவழைத்துக் கொடுத்தால் அதை வைத்துக்கொண்டு இந்த நன்றாக விவசாயம் செய்யலாம். எந்த பார்த்தாலும் மழை பெய்திருக்குபோது பிளாக்டர்கள் தேவைப்படுகிறது. யாராகிலும் பிளாக்டர்கள் வேண்டும் என்று அப்ச்கேஷன் போட்டால் டுன்னடிபோட்ட ஓர் இருவருக்கு கிடைக்கிறது. இதை உழுவதற்குள் மற்ற நிலங்கள் காய்ந்துவிடுகிறது. மற்ற வர்களுக்கும் கிடைக்கவில்லை. அவைகளை சொந்தமாக எல்லோராலும் வாங்க முடியவில்லை. ஏனென்றால் அவைகளின் விலை பத்தாயிரம் பதினைந்தாயிரம் ரூபாய் என்று இருக்கிறது. ஜப்பானிலுள்ள சின்ன மெஷின்களோ விலை குறைவாக இருக்கிறது. இவைகளை வாங்கி நமது விவசாயப் பண்ணையில் வைத்து உபயோகிக்கும் முறையை எல்லோருக்கும் காட்டிக்கொடுக்கவேண்டும். பிறகு அவர்களை வாங்கி வைத்துக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்படிக் கொடுத்தால்தான் விவசாயம் நல்ல முறையில் செய்ய முடியும். ஆகையால் தான் இதை நான் சர்க்காருடைய கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன்.

“அடுத்து விவசாயப் பண்ணையில் அதாவது சர்க்கார் பண்ணையிலிருந்து விசைகள் கொடுக்கிறார்கள். அந்த விதைகளை பண்ணையிலேயே தயார் செய்து சுத்தம் செய்து கொண்டு வந்து கொடுத்தால் நல்ல பலன் கிடைக்கும். இன்று என்ன நடக்கிறது என்று கேட்டால் அந்த விதைகளை மிராசுதார் கரிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறார்கள். மிராசுதார்களுக்கும் அதிக விலை கிடைக்கிறது என்ற காரணத்தால் நெல்லை சரியாக சுத்தம் செய்யாமலும், சாயவைக்காமலும் விதைக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதை வாங்கி விவசாயப் பண்ணை, விவசாயிகளுக்குக் கொடுப்பதால் அது நல்ல பலனைக் கொடுக்கவில்லை. இப்பொழுது தஞ்சை ஜில்லாவில் வாங்கிக் கொடுக்கும்படிருக்கும் விஷயில் நூறுக்கு இருபத்தைந்து சதவிகிதம் தான் பலன் கொடுத்திருக்கிறது. அவ்விதம் கொடுக்கப்பட்ட விதையை சாப்பிடலாமெயொழிய விதைப்பதற்கு லாயக்கில்லாமல் இருக்கிறது. இந்த மாதிரியான விதைகளைக் கொடுத்து பொது மக்களை ஏன் ஏமாற்ற வேண்டும் என்று கேட்கிறேன். அசற்கார சர்க்காரே விவசாயப் பண்ணை வைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது 40 அல்லது 50 ஏக்கர் நிலத்தில் எவ்வளவு விதை வேண்டுமோ அதை நிர்ணயம் செய்துகொண்டு சர்க்காரே விதைகளை உற்பத்தி செய்து கொடுக்க முன்வரலாம். அப்படிச் செய்தால் விவசாயிகளுக்கு நல்ல பலன் கிடைக்கும். இது சின்ன விஷயமாக இருந்தாலும்கூட இதைப் புறக்கணிக்கக்கூடாது. விதை வாங்குவதை சர்க்கார் தெரிந்தோ

[Sri K. R. Sambandam]

[12th August 1954]

தெரியாமலோ விட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள். இனிமேல் இம்மாதிரி விவசாயப் பண்ணையில் சுத்தம் செய்து நல்ல முறையில் காயவைத்து விதை கொடுத்தால் உணவுப் பண்டத்திற்காக நாம் இனிமேல் வெளி நாட்டை எதிர்பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை. உணவுப் பற்றுக்குறையை தீர்த்து விடலாம். இப்பொழுது விவசாயத்திற்கு வேண்டிய தண்ணீர் வந்து கொண்டிருப்பதால் பருவ காலத்தில் மழையும் பெய்து கொண்டிருப்பதால் நல்ல வெள்ளாலமைய எதிர்பார்க்கலாம்.

“அடுத்தபடியாக நெல் விலையை நிர்ணயம் செய்யலாம் என்று சொன்னார்கள். நெல் விலை இறங்குவதை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். ஆனால் அது குறிப்பாக எந்த அளவில் இறங்கவேண்டும் என்பதை பார்க்கலாம். மற்ற பண்டங்களின் விலை அதிக நிலையில் இருக்கும்போது உணவுப் பண்டங்களின் விலை மட்டும் இறங்குவது என்பது சரியல்ல. உணவுப் பண்டங்களின் விலை அதிகமாக இறங்குவதால் அதை நம்பிக்கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தும் விவசாயிகளின் நிலை சீர்குலைந்துவிடும். அதிலிருந்து பல விவசாயிகள் வெளியேறு முடியாது. அது எந்த நிலைமைக்கு கொண்டுவரப்படும் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். ஆகவே விலையை நிர்ணயிக்கவேண்டும் என்றால் அதற்கு ஒரு கமிட்டியை நியமிக்கவேண்டும். அந்தக் கமிட்டி எல்லாவற்றையும் பரிசீலனை செய்து உணவுப் பண்டங்களின் விலையை நிர்ணயிக்க வேண்டும்.

“அடுத்து கிராமங்களில் ஏற்கெனவே அதிகப்படியான மேய்ச்சல் நிலங்கள் இருந்தன. இப்பொழுது அவைகளையெல்லாம் வீடுகள் கட்டுவதற்கும் மற்றும் வேறு விஷயங்களுக்கும் எடுத்துக்கொண்டுவிட்டார்கள். அதனால் மாடுகள் மேய்வதற்கு கஷ்டமாக இருக்கிறது. இப்பொழுது வீடுகளைச் சுற்றிலும் வயல்கள்தானிருக்கின்றன. அதில் மாடுகள் மேய முடியவில்லை. ஒரு இடத்தில் சொலிதாக்களை வைத்து மாடுகளை வளர்க்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிற சர்க்கார், அதற்காக கெலவு செய்யும் சர்க்கார், மாடுகளுடைய, இலாக்கும் ஏற்பாடு செய்ய மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. அதனால் மாடுகள் பட்டினிபட்டு காய்ந்த வைக்கோலைத் தின்று தரும்பாக இளைத்து எலும்பும் தோலுமாக இருக்கின்றன. அவைகளை சீர்திருத்துவது முக்கியமான விஷயமாக இருக்கிறது. விவசாயம் செய்வதற்கு அவைகள் முக்கியமாக வேண்டியிருக்கின்றன. அதற்குத் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து என்னுடைய வார்த்தையை இந்த அளவில் நிறுத்திக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAYAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise to oppose this resolution; it is conservative in spirit and therefore it has to be opposed. Sir, I am surprised that it emerges from a quarter which is expected to be progressive. If we pass this resolution, an allegation will be levelled against us that we are ignorant of the conditions of agriculturists in the State or that behind this resolution there is the hand and brain of capitalists and big landlords. It is common knowledge and it has been fully explained on the floor of this House while the Malabar Tenancy Bill was being piloted that in Malabar there are large extents of land which are cultivated by tenants and for them only an amount which is assessed as assessment on the property is payable as rent. If the provision (b) in the resolution is passed, what will be the state of these tenants? It is contemplated in that section to give only 75 per cent of the waram for the enjoyment of the tenant. Now, instead of that, he has to pay only an amount fixed as assessment or an amount which is assessed to a similar site nearby. It is also common knowledge that in Wynaad, a taluk in the Malabar district, the present rate of rent for pucca

12th August 1954]

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nayar]

double crop land is only 25 per cent of the net income, after deducting cultivation expenses, harvesting expenses and after paying other incidental expenses. After all this, the tenant has now to pay only 25 per cent to the landlord and the landlord has to pay the assessment.

"I would request the hon. the Mover of this resolution to withdraw it. Otherwise, the accusation will be levelled against us that we are the agents of landlords. In the interests of the poor tenants, it is absolutely necessary that the resolution must be withdrawn. It is also known and it has been explained by several Members from the Opposition that in the case of *punjakole* and *kypod* cultivation, where the tenant is working very hard, fighting against various disabilities, he is paying a lesser rent than what is contemplated in this resolution. It will be a great hardship on the struggling sections of the tenantry so far as Malabar is concerned. It might be suitable for a deltaic area like the deltaic area of the Cauvery. But it is not suitable in respect of dry lands and less productive lands. 11-20 a.m.

"Let us examine clause (c) of the resolution. It is stated that 'free assignment of cultivable waste Government poramboke land' should be made to the landless poor. There is a provision in the Malabar Tenancy Act—and this was elaborately discussed in this House—which says that all cultivable lands lying waste should be distributed among the landless poor, whether they belong to the Government or to private individuals. If we pass this resolution what will be its effect on the landless poor of Malabar? They will think that we have moved this resolution for saving the landlords from the effects of this provision in the Malabar Tenancy Act. The effect of section 52 of that Act will be completely nullified. This resolution will directly hit that provision and create hardship for the tenants of Malabar.

"Then, this resolution is confined only to Government porambokes. What about Government other lands? What about the acquisition of private lands? These questions will be put aside if the resolution is passed. Apart from all these, if we pass this resolution, we will not be able to make comprehensive law dealing with all sorts of tenures that obtain in the State. When we talk about giving absolute rights to the cultivating tenant, why should we recommend the payment of rent to a category of persons placed higher above? It must be our ultimate object to liquidate all interests above the actual cultivating tenant. Why should we perpetuate by this resolution an interest which derives much profit from the cultivation of the land by virtue of a mere investment of money on it and doing nothing else? This resolution will hit the struggling sections of the tenantry very hard.

"A point will be made that the Communist Party represents the struggling section of society. If we pass this resolution, that argument will at once fall to the ground. The struggling agriculturists will not accept it. The resolution will virtually ruin them.

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nayar] [12th August 1954]

In this connexion, I would warn the House not to take the facts mentioned in the resolution as cent per cent correct. We must judge these facts from this viewpoint. Who are the people who mention these? Sir, yesterday, Mr. T. C. Narayanan Nambiar was saying that in the general elections, there was a combination of the Congress and the Muslim League. It is true and everybody coming from Malabar knows that in the general elections, there was an all-out fight between the Congress and the other parties all ranged together. The Congress did not contaminate itself by associating with communal organizations or undemocratic parties or unsocial organizations, as the Member put it. It was also presumed that there would be some kind of alliance again between these parties. As a Congress Member and as a responsible Congressman, I wish to point out that that is not true. I am not surprised at the wild allegations made by the Member. Sir, you might have seen that the events occurring in Travancore-Cochin created a little bit of heat between Dr. K. B. Menon and the Leader of the Opposition here."

* SRI M. NARAYANA KURUP :—" On a point of order, Sir, may I know the relevancy of the present statement of the hon. Member to the resolution on hand? "

* SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAYAR :—" I was going to say that their *bona fides* should be examined with reference to the statements they have made with regard to the resolution before us. I am sure my statement is relevant and more relevant than the usually relevant speeches made by Mr. Kurup.

" Sir, you may remember that the Deputy Leader of the Opposition was advising the Government some time ago. I was at once reminded of Milton's '*Paradise Lost*.' He was saying that the Ministers should not travel, should not participate in elections and so on. I would request the Hon. Members of the Cabinet to be careful and also to take a lesson from the story narrated in '*Paradise Lost*.' They will profit by it. I want the Government to scan this resolution carefully. If passed, it will hit beyond redemption the interests of the working class. When it is said on behalf of the Government that a State-wide legislation is contemplated in respect of land tenures, a resolution like this will only hinder the passing of such a comprehensive and permanent law. This resolution is not a progressive one. Therefore, I oppose this resolution and also the amendments that are proposed to it. With these words, I would request the House to reject the resolution in the name of the struggling peasants of this State."

11-28
a.m.

* SRI T. S. ARDHANARI :—" கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கே.வி. ராமசாமி கொண்டு வந்திருக்கும் இந்தத் தீர்மானத்தை நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். இந்தத் தீர்மானத்தை எதிர்த்துப் பேசக்கூடியவர்களும் இருக்க சட்ட சபையில் இருக்கிறார்களே என்று நினைக்கும்போது உண்மையில்லையே வருத்தப்படாமலிருக்க முடியவில்லை. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இந்த நாட்டை ஆண்டு வந்த காலத்திலேயே ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிர்ப்பாக இந்த நாட்டு மக்களைத் தட்டி

12th August 1954] [Sri T. S. Ardhanari]

எழுப்புவதற்கு காங்கிரஸ் மகாசபை நீண்ட நெடுங்காலமாக இந்தக் குத்தகை வார சம்பந்தமான பிரச்சினையைப் பற்றி பிரசாரம் செய்து வந்திருக்கிறது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாதல். தேர்தல் காலத்தில் வேட்டு கேட்கும்போது கூட இதைப்பற்றித்தான் ஒவ்வொரு கிராமத்திலேயும் அதிகமாக வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறோம் என்பதும் நம்முடைய கவனத்திற்கு கொண்டுவர வேண்டிய விஷயமாகும்.

“ நிலச் சீர்திருத்தம் செய்யப்படவேண்டும் என்று நாடு பூராவும் இப்பொழுது மக்களிடையே ஒரு எழுச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் அதை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ்காரர்களும் வருங்காலத்தில் தாங்கள் ஏதோ நிலச் சீர்திருத்தத்தைக்கொண்டு வரப்போகிறோமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், அதே சமயத்தில் இன்றைக்கு சபை முன் வந்திருக்கக்கூடிய தீர்மானத்தை அவர்கள் ஏன் எதிர்க்கவேண்டும்? சமீபத்தில் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தை சர்க்கார் கொண்டுவரப்போவதாக பத்திரிகையில் படித்தேன். நிலச் சீர்திருத்தம் உடனடியாகச் செய்யப்படவேண்டும் என்று நாம் ஏன் இவ்வளவு வற்புறுத்துகின்றோம்? நிலச் சீர்திருத்தம் என்று சொல்லும்போது தேயூர் ராமாமி அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் தீர்மானத்தில் இருக்கக்கூடிய சகல அம்சங்களும் அதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. இன்றைக்குக் கிராமத்தில் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள், தாங்கள் பாடுபடுவதற்கேற்ற வருமானம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை இல்லாத காரணத்தினால், அவர்களுடைய ஊக்கம் குன்றிப்போய், உள்ளத்திலே மனச்சோர்வு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு உற்சாகத்தையும், தென்மையும் ஊட்டவேண்டுமானால் அவர்களுக்கு உரிய பலன் கிடைக்கவேண்டும். அதைத்தான் நாட்டிலுள்ள அறிஞர்கள் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால், இங்கே நாம் என்ன பார்க்கிறோம்?

“ இன்றைய தினம் விவசாயிகளுக்கு அதிக வருமானம் வருகிறது என்று பேசுகிறார்கள். விவசாயிகளுக்கு வாரம் அதிகமாக கொடுத்தால், வேலை அதிகமாகச் செய்யமாட்டார்கள் என்று திரு. கருத்திருமன் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். குத்தகைத் தொகை வருஷா வருஷம் ஏறிக்கொண்டே போகிறது. இந்த விவசாயிகள் நான்கு வருஷ காலமாக மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு நிலச்சுவான்தாரர்களிடம் அழுதுகொண்டிருக்கவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். நம் நாட்டில் விவசாயிகளின் தொகை இரண்டு மூன்று பங்காக பெருக்கிகொண்டே போகிறது. அவர்களுக்கு சரியானபடி கூலி கிடைப்பதில்லை. விவசாயிகள் உற்சாகத்தோடு வாழவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் விவசாயிகள் சீரழிந்துகொண்டதான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வதற்கும் இப்பொழுது நாட்டில் நல்லவும் நிலைமைக்கும் முரணப்பட்டதாக இருக்கின்றன. விவசாயிகளுக்கு ஆட்சியாளர் ஏதோ நன்மைச் செய்வதாகச் சொல்லிக் கொண்டு, விவசாயிகளின் கண்ணில் மண்ணைத்தான் போடுகிறார்கள்.

“ விவசாயிகள் கடனில் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டு தங்களுடைய சொந்த சொத்தையே இழந்துவருகிறார்கள். ஆதலால்தான் விவசாயக் கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டத்தை மேலும் மூன்று வருஷங்களுக்கு நீடிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானத்தில் சொல்லியிருக்கிறோம். அப்படிச் செய்தால்தான் அவர்கள் ஓரளவு தங்களுடைய வாழ்க்கையைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உயர்த்திக்கொள்ள முடியும். ஒருவனுடைய வாழ்க்கையில் உயர்வும், முன்னேற்றமும் அவனுடைய வருமானத்தைப் பொருத்துத்தானிருக்கிறது. விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேலை செய்வதற்குத் தயாராகயிருந்தும் மிகவும் சீரழிந்து வேலையில்லாது தண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது கண்கூட. இதையெல்லாம் நாம் பார்க்கும்போது நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவராவிட்டால் நாடு முன்னேறாது. வரும்காலத்தில் நம் நாட்டில் நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவருவதாக ஆட்சியாளர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதை நாம் வரவேற்கத் தயாராயிருக்கிறோம் என்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

11-30
p.m.

[Sri T. S. Ardhanari] [12th August 1954]

“மூன்றாவதாக புறம்போக்கு நிலங்களை நிலமில்லாதவர்களுக்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று நீண்டகாலமாக சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்களே தவிர இன்னும் கொடுப்பதாக இல்லை. நம் நாட்டில் ஏராளமான தரிசு நிலங்களிருந்தும், மக்கள் நிலவன்றி வருந்தவேண்டிய நிலைமையிலிருக்கிறார்கள். ஆத்தூரில் 90,000 ஏக்கர் புறம்போக்கு நிலம் இருக்கிறது. இவைகளை விவசாயிகளுக்கு சர்க்கார் அடமானம் செய்யப்போவதாக நெடுநாளாகச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். சிலருக்கு நிலம் கிடைத்தது. ஆனால் அவர்களுடைய கவலைப்பைப் போக்க முன்வரவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அவர்கள் வெளியேற்றப்படுகிறார்கள். இந்த விவசாயிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட நிலங்களைக் கொடுத்து அவைகளைப் பண்படுத்தவதற்கு வேண்டிய வசதியை அளித்தால் உற்சாகமாக இருப்பார்களேயொழிய, அவர்களை வெளியேற்றிக் கொண்டிருந்தால் எவ்விதம் அவர்கள் உள்ளத்தில் தெம்பு உண்டாகும். ஆதலால்தான் நாங்கள் புறம்போக்கு நிலங்கள் பூராவும் குறிப்பாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு விவசாயத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு டிராந்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம். அப்படிச் செய்தால்தான் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை ஒருவாறு உயரமுடியும். கிராமந்திரங்களில் இருக்கக்கூடிய விவசாய மக்களின் நிலைமை நாளுக்கு நாள் மேலமர்கிக்கொண்டு, பாப்பராக்கிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த நிலைமையில் காங்கிரஸ்காரர்கள் நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவருவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அப்படி கொண்டுவராவிட்டால் நிச்சயமாக படுதோல்வி அடைவார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. உண்மையில் இந்த சர்க்கார் மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுத்த வேண்டுமெய்யானால் இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து ஏக மனதாக நிறைவேற்றவேண்டும். சர்க்கார் கட்சியில் நல்ல எண்ணம் படைத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். உண்மையில் விவசாயிகளுடத்தில் அக்கரைக் காட்டவேண்டுமென்றால் இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI M. NARAYANA KURUP:—“Mr. Deputy Speaker, this resolution embodies certain measures to be adopted by the Government to improve the existing bad condition in villages. The ideas contained therein, except perhaps the ideas contained in the last portion about which there may be some difference of opinion, ought to be acceptable to all whether they be Members on the Government side or on the Opposition side. Some of the Members who spoke before me entirely misunderstood the scope of this resolution. They spoke as though this was a blueprint of agrarian reform that was conceived by the Opposition or the framers of the resolution. They looked at this question of a general policy affecting the whole State from a narrow, parochial point of view and imported their own views into this resolution. That is not the way to look at this resolution.

“Sir, we know that the concept of property has changed from time to time. To-day it is accepted that property is a social conception which implies that every Government should impose restrictions upon the use or abuse of property wherever it is detrimental to the interests of society. Whether we should have peasant proprietorship, co-operative farming or collective farming is not the subject-matter of this resolution. The scope of the resolution is restricted to immediate application. One would be surprised to know about certain observations made in the Five-Year Plan. There it is said that the State Governments have been attending to agrarian reforms in their respective States, that zamindaris have been abolished in almost all the States and that

12th August 1954] [Sri M. Narayana Kurup]

in such States the tenants have been brought into direct relationship with the State. I do not know wherefrom data was obtained to make this observation. We all know that it is an **incorrect** exposition of the existing position. Except probably in **very few** isolated instances, there are many persons between the State and the tiller of the soil even to-day, especially in our State. It is high time that we recognize the rights of persons in possession and they must have their due share.

" I shall speak a few words with reference to each of the points mentioned in the resolution. Of course, permanency is the most important thing for the tenants. The tenants or the actual tillers of the soil in this State, except those in the areas to which the Malabar Tenancy Act applies, have absolutely no right of permanency in their holdings. I am aware of the provisions of the Madras Estates Land Act. But those provisions are not applicable to private lands. The actual tillers of the soil, or the tenants under the ryots, are tenants-at-will and they can be driven out at a moment's notice. For South Kanara there is absolutely no legislation, though a temporary legislation staying eviction has been adopted. Therefore, with respect to permanency, the condition of the tenants throughout the State is very bad and this matter should receive the first attention of the Government.

" About the quantum of income that is to be enjoyed by the tenant, it has been laid down in the Five-Year Plan that special reasons should be given whenever more than twenty-five per cent of the gross produce is enjoyed by the owner of the land. That principle has been accepted by the framers of this resolution. In the Tanjore Tenants and Pannaiyals Protection Act, the landowner's share is put at, I believe, 66-2/3 of the gross produce. That Act does not give any protection to the tenants of even the Tanjore district because of the exemption from the purview of the Act of land held by a landowner in any village if the extent of such land does not exceed one veli (6-2/3 acres) and the right conferred on the landowner to resume his lands from the tenant for personal cultivation irrespective of whether the tenant has or has not got a single cent of land apart from the land from which he is evicted.

" It has been the declared policy of the Government to give waste lands and poramboke lands to the landless people for cultivation. But in the implementation of it, they have not been very effective. The Malabar Tenancy Act of 1951 authorized the Government to lease out waste lands, but statements have been made on the floor of this House that no steps were taken till the early part of 1954 even to authorize the Collector to lease out such lands. From this one fact, we can imagine the interest that is evinced by Government in implementing their declared policy. They have been grossly and criminally negligent and they cannot say that they have done their best to give waste lands to the landless poor. We know that at least one-fourth of the lands

[Sri M. Narayana Kurup] [12th August 1954]

in the State are cultivable waste lands. There is so much demand for land, and still we find that the Government have not been making any appreciable progress in this matter.

“ It is an elementary right of everyone to have a residence to live in, to starve and probably to die of starvation. But we know that in many places in our State, the person who resides in a house can be driven out by the owner of the house at his sweet will and pleasure, and the tenants have no safety at all. In this respect, some progress has been made in the other parts of the State, but the progress made in Malabar is negligible. Therefore, this also is a matter which requires the urgent attention of the Government. The ruling party, Congress Party, has not been tackling this problem according to its policy as is evident from the various resolutions passed by the conference of Agriculture Ministers from time to time. In fact, they only echoed the resolutions of the All-India Congress Committee which were at every stage watered down. We were given to understand some time ago that agrarian reforms were imminent, that ceilings would be fixed for the holdings and that permanency would be granted. Even to-day the Government have not made up their mind as to what should be done. At a certain stage, it was said that ceiling would be fixed for future holdings and at another stage it was said that ceilings would be fixed for the present holdings as well as the future holdings. This only shows that the Government are not very serious about agrarian reforms. Otherwise, six long years would have been more than sufficient to show their *bona fides* in implementing their declared policy.

“ I wish to say a few words on a matter which has not been specifically mentioned in the resolution. We are pleading that the tenants or tillers of the soil should get a greater share of the produce not with a view to see that the tenants enjoy all the produce by themselves. The tenants must give reasonable and decent wages to agricultural labourers. Tenancy and agricultural labour are so inter-connected that we cannot separate one from the other. With the fixation of fair rent, grant of fixity of tenure and the introduction of other agrarian reforms, we must see that agricultural labourers get a decent rate of wage and adopt measures which will improve their condition.

“ With these words, I support the resolution. I believe that even the Government will accept, though not the resolution, the spirit of the resolution and implement the ideas contained in it.”

11-48
a.m.

SRI R. S. ARUMUGAM :—“ கனம் உப தலைவர் அவர்களே, சபையில் விவாதிக்கப்பட்டு வரும் தீர்மானம் சம்பந்தமாக சில வார்த்தைகளைச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். விவசாய சீர்திருத்தம் சம்பந்தமாக விரைவில் சர்க்கார் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வரப்போகிறார்கள் என்பதை முதலில் நான் ரூபகப்படுத்து விரும்புகிறேன். அதற்கிடையில் இந்த மாதிரியான சர்ச்சைக்கு இடமே இல்லை. அதைப் பற்றி என்னுடைய பேச்சின் கடைசியில் சொல்லலாம் என்றிருக்கிறேன். கிராமங்களிலுள்ள விவசாயிகளுக்கு நன்மைகளைச் செய்யாமல் சர்க்கார் சும்மா இருக்க முடியாது என்பதை என்னால் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. இந்த நாடு மனித உருவத்தைப்போல் இருக்கிறது என்று ஒப்பிட்டுமோனாவில் விவசாயி

12th August 1954] [Sri R. S. Arumugam]

அந்த உருவத்தின் கையாக இருக்கிறான் என்பதாக வைத்துக் கொள்ளலாம். மனிதனுடைய கை சும்பி இருந்தால் அந்த மனிதனால் எந்த வேலையும் செய்ய முடியாது, அவன் சுய ஜீவியாக வாழவும் முடியாது. அந்த நிலைமையில் தான் விவசாயி இந்தநாட்டில் இருக்கிறான். அதனால் விவசாயிகளை கவனிக்காவிட்டால் நாட்டிற்கு தீமையான விளையும் என்பது யாரும் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய விஷயம். அது மாத்திரம் அல்ல. கிராமங்களிலுள்ள விவசாயி இப்பொழுது அல்லலும் தொல்லையும் அனுபவிக்கிறான். இந்த சபையில் நான் மாத்திரம் அல்ல, பல சந்தர்ப்பங்களில் பலர் இதைப்பற்றி சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். ஆகவே அவர்களுடைய நிலைமை மிகவும் சங்கடமான நிலைமையில் இருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை கவனிக்கவேண்டியது எல்லோருடைய கடமையாக இருக்கிறது. நமக்கு வேண்டிய உணவும் விவசாயியால் தான் உண்டாக்கப்படுகிறது. அப்படி நமக்கு உண்டாக்கிக் கொடுக்கப்படும் உணவு அவனுக்கே இல்லை என்றால் அது மிகவும் பரிதாபகரமான நிலைமையாக இருக்கிறது. இதைக்கண்டு எல்லோரும் வருத்தப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்த நிலைமையைக் கூடிய சீக்கிரம் கவனிக்கவேண்டியது மிக மிக அவசியம் தான் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“அது மாத்திரம் அல்ல, பயிர் செய்யும் விவசாயி நிம்மதியாக இருக்க வேண்டும். இந்த வருஷம் விவசாயம் செய்து விட்டு நிம்மதியாக அவனும் இருந்தால் தான் அடுத்த வருஷம் அவனுக்கு நன்மை சிடைக்கும்; நிம்மதியாக வாழலாம். இதுவரையில் நிம்மதியாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். இப்பொழுது அந்த நிலைமை மாறிக்கொண்டு வருகிறது. இந்த வருஷம் வெள்ளாமையிட்ட நிலம் அடுத்த வருஷம் அவனுக்கு வருமோ அல்லது வராதோ என்ற சந்தேகம் அவனுக்கு இப்பொழுது ஏற்பட்டு வருகிறது. இந்த எண்ணமே அவனுடைய மனதில் ஊசலாடிக்கொண்டு வருகிறது. அதனால் இரவில் அவனுக்கு தூக்கம் வருவதில்லை. அது மாத்திரம் அல்ல. ஆறு மாதங்கள் அவன் வயலில் பாடுபட்டு விட்டு அறுவடை செய்து கொண்டு வருகிற காலத்தில் நெல்லை நிலச்சுவாந்தார்கள் தன் வீட்டிற்கு எடுத்துப் போய்விடுகிறார்கள். அநேகமாக விவசாயி தன்னுடைய வீட்டிற்கு வெறும் கையாகத்தான் போக வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஒருவரும் மறுக்கவும் மாட்டார்கள் என்று இந்த இடத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“அதோடு இந்த நாட்டிலே அடிமைத்தனம் இருக்கிறதென்றால், அதற்குக் காரணம் நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு விவசாயிகள் பணிந்து போகாவிட்டால், அவர்கள் சொற்படி கேளாவிட்டால், அடுத்த வருஷம் நிலம் குத்தகைக்கு கிடையாது என்று சொல்வதுதான். அதனால் தான் அடிமைத்தனம் இந்த நாட்டில் நிலைத்து வருகிறதென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். அதனைப் போக்க வேண்டுமென்றால், எப்படியாவது சட்டம் கொண்டுவரவேண்டியதுதான். இதனை சர்க்கார் உணர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நான் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை.

11-51
a.m.

“இது சம்பந்தமாக, இப்பொழுது சமீபத்தில் கூட பல இடங்களில் தொல்லைகள் ஏற்படுகின்றன. அனந்தகிருஷ்ணபுரத்திலுள்ள விவசாய மக்களை நிலச்சுவாந்தார்கள் படுத்திய கொடுமை இலேசானதல்ல. கோர்ட்டிலே கேஸ் போட்டு, கடைசியில் ஒரு சமாதானத்திற்கு அந்த போதினும், அடுத்த வருஷம் எப்படியாவது நிலத்தை விட்டு அப்புறப்படுத்தவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் அவர்கள் இருந்து வருகிறார்கள். இதை யெல்லாம் உத்தேசித்துத்தான் நானும் இந்த இடத்திலே பல சந்தர்ப்பங்களில் சொல்லி வந்திருக்கிறேன். எந்தக் கட்சி விரும்பினாலும் சரி, விரும்பாவிட்டாலும் சரி, தனிப்பட்ட நபரோ, காங்கிரஸ் கட்சியோ, கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியோ, அல்லது சுயேட்சையாக உள்ள யாராக இருந்தாலும் சரி, இந்தச் சட்டம் நாட்டுக்குத்தேவையில்லை. கொண்டு வரவேண்டாம் என்று சொன்னாலும் அது நிற்கப்போவதுதான். இப்பொழுது இருக்கிற சர்க்காரே கூடிய சீக்கிரம் அதைக் கொண்டுவந்துவிடும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

[Sri R. S. Arumugam]

[12th August 1954

“தரிசு நிலங்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் அப்படியே விட்டு வைப்பது நல்லது இல்லை. அது சம்பந்தமாக சேலம் ஜில்லாவில் ஏழை விவசாயிகளுக்கு ஒரு சிறிது கொடுத்திருக்கிறதாகக் கேள்விப்பட்டேன். நாடு முழுவதும் இருக்கக்கூடிய புறம்போக்கு, தரிசு நிலங்களை அறவே நிலம் இல்லாத ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்து, அவைகளையெல்லாம் அவர்கள் உழுது பயிரிட்டு உணவு உற்பத்தியை பெருக்கக்கூடிய தன்மையில் செய்ய வேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன். நான் சொல்வதென்னவென்றால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் தீர்மானத்தை இப்பொழுது இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அவசியம் இல்லை. ஏனென்றால், எப்படியாவது இப்படிப்பட்ட சட்டம் கூடிய சீக்கிரம் வரப்போகிறது. ‘காங்கிரஸ்காரர்கள் இப்படிதான் சொல்வார்கள், அவர்கள் எங்கே செய்யப்போகிறார்கள்’ என்று சிலர் நினைக்கலாம். நான் சொல்கின்றேன் : ‘வெள்ளைக்காரனை இந்த நாட்டை விட்டு விரட்டப்போகிறோம்’ என்று காங்கிரஸ்காரர்கள் அன்று சொன்ன போது வெள்ளைக்காரர்களை விரட்டி விட முடியுமா என்று சந்தேகப்பட்டவர்களும் இந்த நாட்டில் இருந்தார்கள். பெரிய பெரிய இயந்திரங்களும், பட்டாளங்களும், படைகளும் இவர்களிடத்தில் எங்கே இருக்கின்றன? காங்கிரஸ்காரர்கள் எப்படி அன்னிய ஏகாதிபத்தியத்தை விடப் முடியும் என்று சந்தேகப்பட்டவர்கள் இந்த நாட்டில் அனேகர் உண்டு. ஆனால், வெள்ளையர்களைக் காங்கிரஸ்காரர்கள் விரட்டியடிக்கவில்லையா? அதுமாத்திரமல்ல. ஜமீன்களையும், இனாம்களையும் ஒழிக்கப்போகிறோம் என்று காங்கிரஸ்காரர்கள் சொன்னதை அனேகர் சந்தேகப்பட்டார்கள். ஆனால், காங்கிரஸ்காரர்கள் இதைச் செய்துகாட்டவில்லையா? எந்த அளவுக்குச் செய்யவேண்டுமோ அந்த அளவுக்குக் காங்கிரஸ்காரர்கள் பல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். இன்று இந்த ராஜ்ய சர்க்காரை கனம் ஸ்ரீ காமராஜ் அவர்கள் தலைமை வகித்து நடத்தகிறார். அவர்கள் விவசாயிகளுடைய நிலைமையைத் தெரியாதவர் அல்ல. ஒவ்வொரு கிராமத்திலுள்ள விவசாயிகளுடைய நிலைமையும் அவருக்குத் தெரியும். விவசாயிகள் எந்த நிலையில் இந்த ராஜ்யத்தில் வாழ்கிறார்கள் என்பதை நன்கு உணர்ந்திருக்கக்கூடிய ஒருவர் தலைமையில் இப்பொழுது ஆட்சி நடைபெறுகிறது. இப்படிப்பட்ட சட்டம் கூடிய சீக்கிரத்தில் வராமல் இருக்கமுடியாது; கண்டிப்பாக வந்தே தீரும் என்ற நம்பிக்கையுடன் நான் இருக்கிறேன். ஆகவே, இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, எனது பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

11-55 * SRI R. KRISHNAN :—“മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, ഈ പ്രമേയത്തെ
a.m. ഞാൻ ശക്തിയായി പിന്തുടരുന്നു. സമഗ്രമായ ഒരു ഭൂപരിഷ്കരണം ഈ സംസ്ഥാനത്ത്
കൊണ്ടുവരാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രമേയമാണിത്. ഇത് മററിയെങ്കിലും പാടി
ല്ലാത്തതും കഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്തതുമായ ഒരു കാര്യമാണ്.”

* SRI K. VINAYAKAM :—“ Sir, I rise on a point of order. May I know whether any Minister is attending to what is going on in this House? ”

DEPUTY SPEAKER:—"The Council meeting also is going on to-day, and the Ministers have to be there also."

* SRI K. VINAYAKAM :—“ We are not concerned with what is happening outside. Who is taking notes of the points raised in the course of the discussion? ”

SRI R. V. SWAMINATHAN :—“ We are taking notes.”

* SRI K. VINAYAKAM :—“ May I say that Sri R. V. Swaminathan is not a Minister yet in spite of his *manoeuvres*?

12th August 1954] [Sri K. Vinayakam]

I submit that it is not proper or parliamentary procedure that any member of the ruling party should take notes of the deliberations in this House. It is incumbent on the Cabinet to see that at least one Minister is present here. So shall we suspend the sitting and adjourn to suit the convenience of the Minister? "

DEPUTY SPEAKER :—" Only a few minutes before, the Hon. Minister for Revenue left the Chamber, and he will be returning very soon. Sri R. Krishnan will now continue his speech."

* SRI R. KRISHNAN :—" സർ, ഈ പ്രമേയത്തെപ്പറ്റി കോൺഗ്രസ്സ് ബെഞ്ചുകളിൽനിന്നുണ്ടായ വിമർശനങ്ങൾ രണ്ടുതരത്തിലാണ് : ഒന്ന്, ഇത്തരം ഒരു പ്രമേയത്തിന്റെ ആവശ്യമേ ഇല്ല; ഇത് കൃഷിക്കാരന് ഭോഹകരമാണ്, ഇതുകൊണ്ട് കൃഷിക്കാരന് ഇന്നു കിട്ടുന്ന അനുകൂല്യങ്ങൾപോലും എടുത്തുകയറുകയാണ് എന്നും മറുപടിയും, രണ്ടാമത്, ശ്രീ കാമരാജ നാഥന്റേതെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഇന്നത്തെ ഗവണ്മെന്റ് കൃഷിക്കാരന്റെ കാര്യത്തിൽ വളരെ താല്പര്യമുള്ളതായിട്ടാണ്, അതുകൊണ്ട് ഗവണ്മെന്റേതെന്ന ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാം സ്വമേധയാ ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്, ആ സ്ഥിതിക്ക് ഈ പ്രമേയം അവശ്യമില്ല എന്നും മറുമാണ്. ഈ വിമർശനങ്ങൾ എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. ഈ രണ്ടു തരം വിമർശനങ്ങളും പാവപ്പെട്ട കൃഷിക്കാരന്റെ അനുകൂല്യങ്ങളെ നിഷേധിക്കുന്നുണ്ട്. കടിയാനാരുടെ പേരിലാണ് ഇവശീമാടങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. ശ്രീ കപിതൃസ്റ്റൻ നായർ പറയുകയുണ്ടായി, ഈ പ്രമേയം സ്വീകരിക്കുകയെന്ന പറഞ്ഞാൽ മലബാർ കടിയാനായ്ക്കു നിയമം 53 (b) വകപ്പെടുത്താൻ കൃഷിക്കാരന് അനവധിച്ചിട്ടുള്ള അനുകൂല്യങ്ങൾപോലും എടുത്തുകയറിയെന്നാണ് അർത്ഥമെന്ന്. 53 (b) വകപ്പെടുത്തലിലുള്ള അനുകൂല്യങ്ങൾക്ക് എതിരാണ് ഈ പ്രമേയം എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. 53 (b) വകപ്പെടുത്തി എന്താണ് പറയുന്നത്? സന്തമായി കൃഷിചെയ്യാൻ ജന്മിക്കു സാധിക്കാത്ത തരിശുനിലങ്ങൾ കൃഷിചെയ്യാനാവശ്യപ്പെടുന്ന കർഷകർ പതിച്ചുകൊടുക്കാൻ കലക്ടർക്കു അധികാരം നൽകുന്ന ഒരു വകുപ്പാണിത്. ജന്മി നേരിട്ടു കൃഷിനടത്താനുദ്ദേശിക്കുന്ന ചെന്നു പറഞ്ഞാൽ കൃഷിക്കാർക്കു അതു കൊടുക്കാൻ പാടില്ലതാണെന്നും. എന്നാൽ ഈ പ്രമേയത്തിൽ പറയുന്നതോ, ഭൂമിയില്ലാത്ത പാവപ്പെട്ട കൃഷിക്കാർക്ക് കൃഷിചെയ്യാൻ തരിശു ഭൂമികൾ ഫീട്ട്ചെറുക്കു ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. കടിയാനാരുടേയും കൃഷിക്കാരുടേയും താല്പര്യങ്ങളും നട്ടുനീക്കുന്നപോലെ ഇത്തരം വാദങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നെന്ന് ഇവരുടെ പരിചാരം. ശ്രീ കറുത്തിരുമൻ ഈ പ്രമേയത്തെ എതിർത്തതു മുഴുവൻ കടിയാനാരുടെ പേരിലാണ്. മൊറോറോറിയം ആട്ടുറസരിച്ച് കടങ്ങൾ പിരിക്കുന്നത് ഒരു കൊല്ലത്തേക്ക് നിറുത്തിവച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. കടിയാനാറാണ് കടിയാനാർക്കു കടം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതെന്നും അതുകൊണ്ട് മൊറോറോറിയംകൊണ്ട് കടിയാനാർക്കുതന്നെയാണ് മോക്ഷമുണ്ടാകുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. ഡബ്ല്യു. അരുണോ ? ജന്മിക്കു കൊടുക്കേണ്ടവാരം പാട്ടം ബാക്കികൾക്കു മൊറോറോറിയംകൊണ്ടു നിർത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിനേക്കാൾ കടിയാനാർ കടിയാനാർക്കു കൊടുക്കേണ്ട കടമെന്നാണോ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളത് ശ്രീ കറുത്തിരുമൻ മനസ്സിലാക്കുന്നത് ? മൊറോറോറിയംതന്നെ വേണ്ടില്ലായിരിക്കുവെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. ജന്മിത്വതാല്പര്യത്തിന്റെ അഭിപ്രായം അതാണെന്ന് നമുക്കു നേരത്തെ അറിയാം. മലബാറിലാണെങ്കിൽ മലബാർ കടിയാനായ്ക്കു ഭേദഗതി നിയമം നടപ്പിലുണ്ട്. അതിനെ തുരക്കുംവ്യാപ്തൻ അവിടത്തെ ജന്മിന്മാർ പരമാവധി ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. മദ്രാസ് ഫൈനക്കോടതിയിൽ അടുത്തുതന്നെ ഒരു വിധിയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കാരണവസ്തു പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലത്തിനുള്ളേം വെച്ചിട്ടെഴുത്തുത്തു കാരണം കടിയാന്റെ വകയെടുത്ത ഭൂമി കച്ചിപ്പിച്ചു കിട്ടുന്നതെന്നു വശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് പുറ്റുള്ളി മനക്കാരന്റേതെ ഒരു കേസ്സും ഇപ്പോൾ ഫയൽ ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. അ കേസ്സു കോടതിയിൽ വളരെ പ്രമാണമായിട്ടാണ് നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. പോലീസിന്റെ ഇടവെടൻ കടിയടിക്കുന്നതിനായി എപ്പോഴുമുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. CR.P.C. 145-ാം വകുപ്പു പോലീസ് കടിയാനെതിരായി പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഉദാഹരണങ്ങൾ എത്രവേണമെങ്കിലും പറയാൻ സാധിക്കും. എന്റെ സ്വന്തം താല്പര്യം

12th August 1954]

[Sri A. Ratnam]

நாட்டில் யார் நிலத்தைப்பண்ணுதே, உரமிட்டு, உழுது பயிர்களை உருவாக்கி இந்த நாட்டிலுள்ள மக்களுக்கு உண்ண உணவளிக்கிறார்களோ அவர்கள் தான் இந்த நாட்டிலே பெரும் ஜனத்தொகையாக பரிணமித்து வருகிறார்கள். அவர்கள்தான் ஜனசமூகத்தில் தாழ்த்தப்பட்டு, ஜனசமூகத்தில் புறக் கணிக்கப்பட்டு, இந்த நாட்டு மக்களாலேயே தாழ்த்த நிலையில் தள்ளப்பட்டு மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு விவசாயம் செய்து வருகிறார்கள். இன்று விவசாயக் கூலிகளாகவும், நிலம் இல்லாது, குந்தக் குடிசையின்றி தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்திவருகிறார்கள். இந்த மாதிரியான சீர்கேடான நிலைமையில் இருக்கிறார்களேயொழிய, அவர்களின் வாழ்க்கை உயர்வதற்கு இந்த அரசாங்கம் எவ்விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இந்தப் பெருவாரியான மக்களைத்தான் அடிமைகளாகவும், கூலிகளாகவும் இங்குள்ள பெரும் நிலச்சுவாந்தார்களும், ஜமீன்தார்களும் மிகவும் நியாய மற்ற முறையில் பல தொல்லைக்குள்ளாக்குகிறார்கள். உழைத்து உழைத்து உருக்குலையும் இந்த மக்களை தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகவும், நீச்சர்களாகவும், பஞ்சமர்களாகவும், ஒதுக்கித் தள்ளி, மிகக் கேவலமான நிலையில் வைத்துள்ளார்கள்.

“நம் நாட்டில் ஏராளமான நிலங்களிருந்தும், இவர்களுக்கு ஒரு செண்டு நிலம்சுட இல்லாமல் வெளியேற்றப்படுகிறார்கள். இந்த நாட்டில் சட்டத்தின் மூலமாக நிலச்சுவாந்தார்கள் ஏழைகளை அடக்கி ஒடுக்கப் பார்க்கிறார்கள். பரஸ்பர நம்பிக்கையுடன் தங்களுடைய ஆட்களை நடத்தக் கூடிய நிலச்சுவாந்தார்கள் இல்லை. எனவேதான் நிலமில்லாத ஏழைகளுக்கு சர்க்கார் உடனடியாக புறம்போக்கு நிலங்களை இலவசமாக ஜாதி செய்யவேண்டுமென்று கூறுகின்றோம். ஆகையால்தான் இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன். தோழர் கருத்திருமன் போன்றவர்கள் பெரும் நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு ஆதரவுகாட்டும் தன்மையிலே பேசியிருக்கிறார்களே தவிர என்போன்ற ஏழைக்குறும்பத்தில் பிறந்திருக்கும் விவசாயிகளப்பற்றி புரிந்துகொள்ளவில்லை.”

SRI P. G. KARUTHIRUMAN:—“I rise on a point of order, sir, தோழர் ரத்தினம் என்னைத் தவறாக நினைக்கிறார். எல்லோருடைய நிலைமைகளையும் புரிந்துகொண்டுதான் பேசுகிறேன்.”

*SRI A. RATNAM:—“கனம் உப சபாநாயகர் அவர்களே, நாடு சுபீட்சம் அடைவதற்கும் நாட்டில் உணவுப் பொருள் அதிகமாக உற்பத்தி ஆவதற்காகவும் சாதகமாக இந்த தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பற்றி விளக்கம் தெரிவிக்கும்போது கனம் தோழர் அவர்களுடைய பெயரைக் குறிப்பிட்டேன். அவருடைய பெயரை பெயருக்காகக் குறிப்பிட்டேனே யொழிய வேறு விதமாக இல்லை என்பதை சமாதானமாகச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

“இப்பொழுது கிராமங்களில் பார்த்தால் குத்தகைக்காரர்களும் பெரும் நிலச் சொந்தக்காரர்களும் தான் இருக்கிறார்கள். கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் அவர்கள் கையில் தானிருக்கின்றன. அப்படி ஒன்றிரண்டு பேர்கள் கிராமங்களில் இருந்தாலும் அவர்களிடம் ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் அடிமைகளாக இருக்கின்றார்கள். அத்தனை குடும்பங்களும் அவர்களிடம் விவசாயம் செய்து விவசாயக் கூலி வாங்கி ஜீவிக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்தான் பெரும் ஜனத்தொகை கொண்டவர்களாக இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் தான் விவசாயம் செய்து நிலங்களை பண்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் தான் நிலத்தை உழுது பண்படுத்தி அரை வயிற்றுக்காவது உணவு கிடைக்காதா என்று பாடுபடுகிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் அதாவது வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் ஒரு படி அரிசி நாலணவாக இருந்தது. ஆனால் இன்று ஒரு படி அரிசி ஒரு ரூபாய்க்குக் கூட வாங்க முடியாமல் இருக்கிறது. அப்பொழுது கூலி நாலண கிடைத்து வந்ததென்றால் இப்பொழுது இரண்டு ரூபாய்கள் இருந்தால் ஒழிய கூலியை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இந்த நிலைமையில் விவசாயிகள் நன்றாக பயிர் செய்து கூலி கேட்டால் பெரும் நிலக்காரர்கள் விவசாயிகளுக்கு சரியான கூலி கொடுப்பதற்குக் கூட பின் வாங்கு

12-10
p.m.

[Sri A. Ratnam]

[12th August 1954]

கிருட்கள். அந்த நிலைமையில் ஒன்றிரண்டு ரூபாயாகிலும் வருமானம் வந்தாலும் அதை வாங்கி தன்னுடைய குடும்பங்களை காப்பாற்றலாம் என்ற நிலைமையில் விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். அதை வாங்கிக் கொண்டு கஞ்சி போன்ற ஆகாரத்தையாவது உட்கொள்ளலாம் என்று வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். விவசாயிகள் பட்டோபபம் வேண்டும் என்று ஆசைப்படவில்லை. நிலங்கள் வாங்குவதற்கும் ஆசைப்படவில்லை. நிலச்சுவாந்தார்கள் போல் ஆகவேண்டும் என்றும் ஆசைப்படவில்லை என்பதை குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன். அவர்களைப் பற்றி பேசுவதாக இருந்தால் மணிக்கணக்காக பேசலாம். ஆனால் நேரம் இல்லாததால் சிலவற்றை மட்டும் சொல்லலாம் என்றிருக்கிறேன். மணிக்கணக்காக பேசினாலும்கூட அவர்களுடைய குறைகளை நீக்கமுடியாது. கிராமங்களில் அவர்கள் நிரந்தரமாக வாழவேண்டும், நிரந்தரமாக அவர்கள் விவசாயம் செய்யவேண்டும், நிரந்தரமாக அவர்கள் கிராமங்களில் வாழக்கூடிய நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் கூலி வாங்கி பிழைக்க வேண்டியதாகத்தானிருக்கிறது. அவர்கள் உயர்ந்த வாழ்வு வாழவேண்டும் என்று விரும்பவில்லை. ஒதோ பிறந்து விட்டோம், இருக்கும் வரையிலாவது அரை வயிற்றுக்கு உணவு சாப்பிட்டுவிட்டு இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்கள். அதற்கு வேண்டித் தான் அவர்கள் பாடுபடுகிறார்கள், காபிக்கு சர்க்கரை வேண்டும் என்று அவர்கள் ஆசைப்படவில்லை. அவர்களுக்குக் கூழ் கிடைத்தாலும் போதும் என்று தான் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில் தான் விவசாய மக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களாகவும் தாழ்த்தப்படுத்தப்பட்டவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தான் நாட்டில் நூறுக்கு 95 பேர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தான் பெரும் ஜனத்தொகையாக இருக்கிறார்கள். ஒரு சில மக்கள் தான் விவசாய மக்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆயிரம், இரண்டாயிரம், ஐந்தாயிரம் ஏக்கர் நிலங்களை வைத்துக்கொண்டு உழுது பயிரிடாமல் நிலங்களை பார்வையிடுவதற்குக் கூட லாயக்கில்லாத நிலையில் இருந்து கொண்டு தொந்தரையை பெருக்க வைத்துக்கொண்டு பட்டோப வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு ஆட்சியை கையில் பிடித்துக்கொண்டு விவசாயிகளுடைய கூலியைக் குறைக்க நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உண்மையாகவே அந்த நிலச்சுவாந்தார்கள் ஜனத்தொகை அதிகமாக உள்ள மக்கள் வாழ்வதற்கு எதிராக இருக்கிறார்களே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. அவர்கள்தான் நாட்டின் விரோதிகள், அவர்கள் தான் ஜனசமுத்தின் விரோதிகள், அவர்கள் இந்த நாட்டை குட்டிச்சுவராக ஆக்கிக்கொண்டிருக்கும் நாட்டின் விரோதிகள் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அந்நிய ஆட்சி காலத்திலிருந்து சரியான கூலி வேண்டும் என்று போராடினோம். விவசாயம் செய்து நல்ல வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் என்று போராடினோம். அதன் பிறகு சுயராஜ்யம் பெற்றோம். அதற்குத்தான் நாம் போராடினோம். ஆனால் ஒரு சிலர் கிராமங்களில் இருந்து கொண்டு தாங்கள் தான் விவசாயி என்று சொல்லிக்கொண்டு செய்கிற காரியங்கள் மிக மிக மோசமாக இருக்கிறது. அதனால் விவசாயிகளுக்கு நிரந்தரமாக பயிர் செய்ய நிலங்களை அளிக்க வேண்டும். இந்த விவசாயிகள் தகுதியாக வாழ்வதற்கு அந்த நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு மனது கிடையாது. அதனால் விவசாயிகளுக்கு நிரந்தரமான குத்தகை பாத்தியம் அளிப்பது மிகவும் அவசியமாகவும் அவசரமாகவும் இருக்கிறது. அதனால் இந்த தீர்மானத்தை வற்புறுத்தி அதை ஆதரிக்கிறேன். இரண்டாவதாக,

* SRI K. VINAYAKAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே அடியேன் இந்தப் பிரச்சனையைப் பற்றி தமிழில் பேசுவதற்கு அனுமதி கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“இன்று இங்கு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் தீர்மானத்தை முழு மனதுடன் ஆதரிக்கிறேன். பொதுவான கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லுவதை விட குறிப்பிட்ட ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி அதாவது செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பற்றி ஒன்றிரண்டு கருத்துக்களை விளக்குகிறேன்.

12th August 1954]

DEPUTY SPEAKER:—"Let the hon. Member be brief. He has got only five minutes more."

*SRI K. VINAYAKAM:—"இன்னும் பத்து நிமிஷங்கள் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஜமீந்தார்களை ஒழித்து விட்டோம் என்று சட்டத்தை இயற்றி அதை புஸ்தக ரூபமாக போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் இப்பொழுது குட்டி ஜமீந்தார்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நஷ்டஈடு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் அரசாங்கத்தினிடமிருந்து நஷ்டஈடு வாங்கிக்கொண்டும் அவர்கள் அங்கு தர்பார் நடத்திக் கொண்டும் வருகிறார்கள். மொடையூர், வெள்ளான் பந்தல், வழதூர் முதலிய இடங்களில் பொதுவாக பெரியவர்களுக்கெல்லாம் ஜமீந்தார்கள் என்று நஷ்டஈடு கொடுக்கப்பட்டது. அவர்கள் நஷ்டஈடு வாங்கியதோடு அவர்களடைய குடும்பத்திலுள்ள உறவினர்களுக்கும் தம்பிகளுக்கும் நிலங்களை பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டு அவர்கள் பேரில் பட்டாக்களையும் மாற்றி விட்டார்கள். அப்படி ஜமீந்தார்களை ஒழித்தாலும் கூட இன்னும் அங்குள்ள விவசாயிகள் அவர்களுடைய பிடிப்பிலிருந்து அகலவில்லை. அங்கு ஒரு ஏக்கருக்கு பத்து ரூபாய் என்று அரசாங்கம் வசூலிக்கிறது. இது வரையில் பத்து ரூபாயாக வசூலித்து வருகிறார்கள். அதே ஏக்கருக்கு அவர்கள் குடிகளிடமிருந்து சாகுபடி செய்வதற்கு என்று பத்து கலம் நெல் வாங்குகிறார்கள். ஒரு கலம் நெல் குறைந்தது பத்து ரூபாய்க்கு விற்பனையாகப் பத்து கலத்திற்கு நூறு ரூபாய் கிடைக்கிறது அந்த குட்டி ஜமீந்தார்களுக்கு. ஆனால் அவர்கள் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுப்பது பத்து ரூபாய்தான்.

"அது மட்டும் அல்ல. அங்கு வெற்றிலைத் தோட்டங்கள் இருக்கின்றன. அதை குத்தகைக்கு விட்டிருக்கிறார்கள். அதன் மூலம் அந்த ஜமீந்தார்கள் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுப்பது பத்து ரூபாய் தான். ஆனால் அந்த வெற்றிலைத் தோட்டத்திலிருந்து ஒரு ஏக்கருக்கு வழதூரில் ரூ. 500-க்கு மேல் வசூலாகிறது. இப்படி பெருத்த தொகையை பெற்றுக் கொண்டு அந்த ஜமீந்தார்கள் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுப்பது பத்து ரூபாய் தான். இப்படி ஒரு ஏக்கருக்கு வழதூரில் நூறு முதல் ஐந்தாறு ரூபாய் வரையில் அவர்களுக்கு வருமானம் வருகிறது.

"அத்துடன் இந்த நிலச்சுவாந்தார்கள் குடியானவர்களிடமிருந்து ஏக போக பாகம் என்றும் மேல் வாரம் குடியவாரம் என்றும் வசூல் செய்து வருகிறார்கள். அதாவது நிலங்கள் அவர்களுக்குத் தான் சொந்தம் என்று அப்படி வசூல் செய்து வருகிறார்கள். இப்படி பல கிராமங்களில் நடந்து கொண்டு வருகிறது. ஆனால் குடியானவர்கள் நிலங்களுக்கு உரம் போடவேண்டும், மற்றும் பல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். மற்ற பொருள்களை யெல்லாம் குடியானவர்கள் தான் வாங்கிப்போடவேண்டும். அதற்குப் பதிலாக குடியானவர்களுக்கு அமிஞ்சிக் கூலி என்று கொஞ்சம் ஊதியம் கொடுக்கிறார்களே தவிர மற்றவைகளை யெல்லாம் நிலச்சுவாந்தார்கள் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். குடியானவன் தான் உழ வேண்டும். இவ்விதம் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் நடக்கிறது. இப்பொழுது ஜமீந்தார்களுக்கு பட்டா செய்யப்பட்டிருப்பது 35 ஏக்கர்கள் தான். ரிவினியூ ரிகார்டுகளைப் பார்த்தால் 35 ஏக்கர் என்று தான் இருக்கும். ஆனால் அவர்கள் அனுபவத்தில் இருப்பதைப் பார்த்தால் 500 ஏக்கர்கள் இருக்கும். அவைகள் எப்படி வந்தது என்றால் புரம்போக்கு நிலங்களை எடுத்து காடு கரம்பைகளை எடுத்து சீர்திருத்தம் செய்யச் சொல்லிவிட்டு ஏழை விவசாயி இரண்டு மூன்று வருஷங்கள் அனுபவித்த பிறகு அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இதற்குக் கணக்கு என்பது கிடையாது. முதலில் விவசாயிக்கு ஆசை வார்த்தைக் காட்டி விட்டு பின்னாடி அவைகளை எடுத்துக்கொள்வதாக இருக்கிறது. அவ்விதம் எடுத்துக் கொள்வதை விவசாயி மறுக்கவும் முடியாது. ஏனென்றால் ஏற்கெனவே அவனிடம் இருக்கும் நிலத்தை பிடுங்கிக் கொண்டு விடுவானே என்ற பயம் விவசாயினிடம் இருக்கிறது. அதற்காகவே அவன் அந்த நிலங்களை

[Sri K. Vinayakam] [12th August 1954]

விட்டுக் கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆனால் அந்த நிலச்சுவான்தார்பேரில் சொந்தமாக இருக்கக்கூடிய நிலம் 35 ஏக்கர்கள் தான். ஆனால் அவன் அனுபவத்தில் இருப்பது 500 ஏக்கர்களாக இருக்கும். இவைகளை திருக்குமுன்றம், வழத்தூர் கிராமங்களில் பார்க்கலாம். இவ்விதம் 500 ஏக்கர் நிலம் அவர் சொந்தத்தில் இருக்கிறது. அதற்கு ஒரு ரிகார்டும் கிடையாது. அவைகள் எப்படி வந்தது என்று கேட்டால் அவைகள் எப்படியோ வந்தது. யாரோ கொடுத்தார்கள் அவைகளுக்கு முச்சலிகா கிடையாது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதனால் பல குடியானவர்கள் அவர்களுக்கு அடிமைகளாக இருக்கிறார்கள். அதை மாற்றவே முடியாமல் இருக்கிறது. கனம் ரிவினியூ மந்திரி அவர்களை நேரில் கண்டு இதை எடுத்து விளக்கினேன். அவரையும் கிராமத்திற்கு வந்து பார்க்கும்படி மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டேன். கலெக்டர் மூலமாக ஏதாவது ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும் என்றும் சொன்னேன். ஆனால் அவைகளுக்கு தலந்தவேஜ் கிடையாது. ஆனால் புரம்போக்கு நிலங்களை எடுத்து தன் சொந்தமாக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். 'It is a criminal action'. இவ்விதம் இந்நாட்டில் செய்ய அனுமதிக்கக் கூடாது. இவ்விதம் நிலச்சுவான்தாரர்கள் செய்வதை தடுக்க வேண்டும்.

12-20
P.m.

“ மதுராந்தகம் தாலுகாவிலுள்ள சித்தானூர் என்ற கிராமத்திலுள்ள குடிமக்கள் தமக்கு வேண்டிய குடிசைகள் போட்டுக்கொள்வதற்கு இடமில்லாமல் தவிக்கிறார்கள். புரம்போக்கு நிலத்தில் குடிசைகள் போட்டுக் கொள்ளும்போது, உயர்ந்த இனத்தவர்கள்—நாயுடுகள், ரெட்டியார்கள், முதலியார்கள் என்று சொல்லக்கூடிய பணக்காரர்கள்—அதை அனுமதிக்க முறுக்கிறார்கள். அவர்கள் குடிசை போட்டுக்கொள்வதைத் தடை செய்கிறார்கள். பணக்காரர்களுக்கு இருக்கும் மாட்டு மந்தைகள் தங்குவதற்கு இடம் வேண்டும், ஆகவே ஏழை மக்கள் குடிசைகள் போட்டுக் கொள்ளக் கூடாது என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். மனிதர்கள் குடிசைகள் போட்டுக் கொண்டு தங்குவதற்கு இடமில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள் ; அதற்கு இடம் வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். அதற்காக அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமான நிலங்களில் குடிசை போட்டுக்கொள்வதற்கு அனுமதிக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்திற்கு மனு போட்டால், ‘இந்தப் புரம்போக்கு நிலம் எங்களுக்கு மாடு தங்குவதற்கும் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்வதற்கும் வேண்டியிருக்கிறது’ என்று தடை செய்கிறார்கள். இவ்விதமாக சர்க்காருக்கு அங்குள்ள பணக்காரர்கள் objection petition போடுகிறார்கள். இதை ஆராய்ச்சி செய்து ஏழைகளுக்கு உதவி செய்வதற்கு வழியில்லை. ஆறு ஆண்டு காலமாக இது விஷயமாக கலெக்டர் ஒரு முடிவுக்கும் வராமலிருப்பதால் ஏழை மக்கள் மிகவும் அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“ மடவிளாக்கத்தில் இறைவனுக்குச் சொந்தமான நிலம் இருக்கிறது. யார் அந்த நிலத்தைப் பரிபாலிக்கிறார்கள் என்றால், அங்குள்ள பணக்காரர் தான். தர்மகர்த்தா என்ற முறையில் கோவிலுக்குச் சொந்தமான நிலங்களை சாகுபடி செய்வதற்காக விவசாயிகளுக்கு குத்தகைக்கு விட்டு, அதிகமான குத்தகைப்பணத்தை விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்குகிறார்கள். அந்தப் பணத்தை கோவிலுக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறாரா, அல்லது வேறு யாருக்காவது அர்ப்பணம் செய்கிறாரா என்பது அந்த ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். அந்த அநீதியை அங்குள்ள மக்கள் ஏதாவது எதிர்த்துக்கேட்டால் நிலம் அவனிடமிருந்து வாங்கப்பட்டு வேறொருவனுக்கு கொடுக்கப்பட்டுவிடும் என்று பயமுறுத்தப்படுகிறார்கள். அங்குள்ள கோவிலின் தர்மகர்த்தாவுக்கு திருக்கழுக்குன்றத்தில் ஒரு வைப்பாட்டி இருக்கிறது.”

DEPUTY SPEAKER :—“ You should not refer to the private lives of individuals.

SRI K. VINAYAKAM :—“ It is nothing unconstitutional. What I say is quite parliamentary, Sir.”

DEPUTY SPEAKER :—“ Hon. Members should not talk about activities of persons in their private capacity.”

12th August 1954]

* SRI K. VINAYAKAM :—“ அவர் செய்கிற ஒரு ஏகாதிபத்திய செய்கையைத்தான் எடுத்துக்காட்டுகிறேன். திருக்கழுக்குன்றத்தில் உள்ள அவருடைய வைப்பாட்டிக்கு பூ எடுத்துக்கொண்டுபோக வேண்டுமென்று ஒரு சாதாரண விவசாயியைக் கட்டளை இட்டால் அவன் அப்படிச் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்துவந்தால்தான் அந்த விவசாயிக்கு கோவில் நிலம் குத்தகைக்குத் தரப்படும். இந்த அநீதியை எடுத்துச்சொல்வதற்குக்கூட உரிமையில்லாத நிலையில் இந்தச் சபையில் அங்கத்தினர்கள் இருப்பது தவறு என்று நினைக்கிறேன். ஏன் இந்த நிகழ்ச்சியை எடுத்துச் சொல்கிறேனென்றால், ஏழை மக்களுக்காகப் பாடுபடுகிறோம் என்று சொல்லக்கூடிய சர்க்கார் ஏழை மக்கள் தங்குவதற்குக்கூட வழிசெய்யாமல் இருக்கிறார்களே என்பதற்காகத் தான் சொல்கிறேன். எதையாவது குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்போது, சர்க்கார்க் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள், ‘விரிவான ஒரு சட்டம் (Comprehensive Legislation) கொண்டுவரப்போகிறோம்’ என்று பொருத்திருங்கள், வேதனையை இன்னும் கொஞ்ச நாள் சகித்துக்கொண்டிருங்கள், விரிவான ஒரு மசோதா கொண்டுவருகிறோம், அதன் மூலமாக நாட்டிலுள்ள பிணி, தொல்லை, அவதி எல்லாம் மாறிவிடும்’ என்ற ரீதியில் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்களேயொழிய, ஏதாவது ஒரு concrete proposal-ஐக் கொண்டுவர பயப்படுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பிற்போக்கான நிலைமை இருப்பதைக்கண்டுதான் நாங்கள் வருந்துகிறோம்.

“ அரசாங்கம் சட்டத்தைக் கொண்டுவருவதற்குமுன்னால், ஆங்காங்கு குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டறியும்படி அவர்கள் உத்தியோகஸ்தர்களை விட்டு ஆராய்ந்துபார்த்து, அந்தத் தொல்லைகளைத் தீர்ப்பதற்கு வேண்டிய விரிந்த மனப்பான்மை அவர்களுக்கு இல்லையே என்று எடுத்துச்சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

“ இப்பொழுது குறிப்பிட்டதைப்போன்ற நிகழ்ச்சிகள் பல கிராமங்களில் நடக்கின்றன. நம்புவதற்கு சர்க்காருக்கு உள்ளம் இல்லையென்றால் நேரில் அங்கு போய் பார்த்தால் உண்மை விளங்கும். நான் சொல்வதை மந்திரிகள் சந்தேகித்தால் அங்கு நேரில் என்னுடன் வந்து பார்த்தால் தெரியும். இந்தச் சபையில் இருக்கும் அங்கத்தினர்களின் அனுபவத்திலிருந்தே இவைகளைப் புரிந்துகொள்ளமுடியும். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட அவல நிலைமையைப் போக்குவதற்கு அங்கத்தினர்களாகிய நாம் பாடுபடவேண்டும். வெளியில் நடக்கும் அட்டூழியங்களையும் அக்கிரமங்களையும் இந்த சட்ட சபையில் எழுப்பினால், அந்த அக்கிரமங்களைச் செய்பவர்கள் தங்களுடைய அக்கிரமமான காரியங்கள் சட்டசபையில் அம்பலப்படுத்தப்பட்டுவிடுமோ என்று அச்சப்பட்டு அப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்யாமலிருக்க முடியும். அதற்காகத்தான் இதை நான் எடுத்துச் சொல்கின்றேன்.

“ இப்பொழுது கொண்டுவரப்பட்ட தீர்மானத்தில் ஐந்தாறு அம்சங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலே எனக்குத் தோன்றுகிற கருத்து இது தான் : ஏழை மக்கள் வசிப்பதற்காக வீடு கட்டிக்கொள்ளவேண்டுமென்று மனை கேட்டால், அந்த கிராமத்திலுள்ள மற்ற பணக்காரர்கள், அதற்குக் குந்தகம் விளைவிக்காமல், தடை மனுக்கள் சர்க்காருக்குப் போடாமல் இருக்கவேண்டும். அப்படி அவர்கள் தடை மனுக்கள் போட்டாலும், சர்க்கார் அவைகளைப் புறக்கணித்துவிட்டு, நியாயமான முறையில் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். வீட்டு மனை வேண்டுமென்று கேட்பாருக்கு நிலம் வழங்கப்படவேண்டும். இது மிகவும் முக்கியமாக கவனிக்கப்படவேண்டியது.

“ விவசாயிகள் இன்றைக்கு அமைதியின்றி இருக்கின்றார்கள். கிராமங்களில் அவர்கள் பல கஷ்டங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதாவது agrarian unrest ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் இன்று ஒருகட்டுக்கு அடங்கியிருக்கிறார்கள். எங்களைப்போன்ற சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டு அவர்கள் அமைதியாக இருக்கிறார்கள். பெருத்த கொந்தளிப்பில் இருக்கக்கூடிய அவர்கள் கட்டுக்கு மீறிப் போகாமல் இருப்பதற்கு ஒரு விரிவான சட்டம் கொண்டுவரப்போகிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். விரிவான சட்டம் கொண்டுவருவதற்கு முன்னால் உடனடியாகச் செய்வது

[Sri K. Vinayakam] [12th August 1954]

என்னவென்றால், அப்போதைக்கப்போது மந்திரிகளுக்கு வரும் பிரச்சனைகளை யெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்து அவைகளுக்கு நிவாரணம் தேடுவது தான் அரசாங்கத்தினுடைய நோக்கமாக இருக்கவேண்டும். அவைகளை எடுத்துச் சொல்வதற்கு சட்டசபையில்கூட அங்கத்தினர்களுக்கு உரிமையிலிவையென்றால், ஜனநாயகம் என்பது சந்தேகிக்கவேண்டிய விஷயமாக இருக்கிறது.

“இப்பொழுது சபை முன் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் தீர்மானமானது நிரந்தரமான குடிவார பாத்தியதையை வழங்கவும், நிலமில்லாத ஏழைகளுக்கு சர்க்கார் புறம்போக்கு நிலங்களை இலவசமாக வழங்கவும், இன்னும் பல முக்கியமான ஏழை மக்களுடைய பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கக்கூடியனவாகவும் இருக்கின்றன. கிராமங்களில் விவசாயிகள் மிராசுதார்களிடத்தில் படும அவஸ்தை சொல்லிமுடியாது. தங்களுக்கு வேண்டிய நியாயமான கோரிக்கைகளுக்கு கிளர்ச்சி செய்வதற்கு ஒரு கூட்டப் போட்டாலும் அவர்களுக்கு நிலம் குத்தகைக்கு அடுத்த வருஷம் கொடுக்க மறுக்கப்படுவதைத் தடுப்பதற்கும், மிராசுதார்களுக்கும், பணக்காரர்களுக்கும், கோவில் தர்மகர்த்தாக்களுடைய கொள்கைகளை நீக்கிகொள்வதற்கும், அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கும் தகுந்த பரிசீலனை இந்தத் தீர்மானம் இருக்கிறபடியினால், நான் இதை மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். வணக்கம்.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ மிஸ்டர் டிபுடி ஸ்பீகர், ஸார் . . . ”

12-27 p.m. SRI M. P. SUBRAMANYAM :—“ On a point of order, Sir, சபையிலுள்ள அங்கத்தினர்களைப் பேச அனுமதிக்கும்போது ஒரு கட்சியில் இருப்பவர்களுக்குத் தகுந்த மாதிரி பேசுபவர்களைக் கூப்பிடுவது முறையா? அல்லது டிபுடி ஸ்பீகர் இஷ்டப்படி அங்கத்தினர்களைப் பேசக் கூப்பிடுவது சரியா ”

DEPUTY SPEAKER :—“ ஸ்பீகர் இஷ்டப்படித்தான் அங்கத்தினர்கள் பேச அனுமதிப்படுவார்கள். கட்சியினுடைய இஷ்டத்திற்கு ஏற்ப கூப்பிடுவது அல்ல.”

SRI M. P. SUBRAMANYAM :—“ நான் சொல்வது என்னவென்றால் . . . ”

DEPUTY SPEAKER :—“ It is not a point of order. The hon. Leader of the Opposition may now speak.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ I am speaking in English on this important subject in view of the fact that certain members coming from Malabar have demanded me to speak in the English language so that they could follow my speech.

“ The resolution that has been placed before the House is a very simple resolution. I should think it has served a very good purpose in that it has exposed totally the pretensions of the party in power, which goes on making promises to the people that they would do this thing or that thing in this land of ours. I value particularly the opposition that has come to this resolution from two of the members of the party in power, namely, Sri P. G. Karuthiruman and Mr. Kuttikrishnan Nayar. I must congratulate Sri Kuttikrishnan Nayar on the fact that I have never heard such a lucid expression in his speech when he was a member on the Ministerialist Benches. A very lucid expression of the opposition that this resolution will encounter has been explained by him before this House. Therefore, it becomes necessary for us to

12th August 1954] [Sri P. Ramamurthi]

examine what are the promises given to the people by the party in power, by the ruling party and what exactly does this opposition to this resolution boil down to.

“ The resolution as I said in the beginning is a simple one. It does not ask for the moon. We do not to-day ask that the land must be distributed free of all cost. I would like to point out that the Communist Party, as whose representative I stand here as a member of this House, in its programme in 1951 has made it abundantly clear that the fundamental problem of India on the solution of which alone economic progress of this country depends is the agriculture and the peasant problem. I suppose there will be no opposition to that fact. What did we say in 1951? The Communist Party said in 1951 :

‘ We cannot develop agriculture to any considerable extent and provide material with food and raw materials because the impoverished peasantry deprived of land is unable to purchase the most elementary agricultural implements and thus to improve farming. We cannot develop our national interests and industrialize our country to any considerable extent because the impoverished peasantry constituting 80 per cent of our population is unable to buy even the minimum quantity of manufactured goods.’

That statement has been abundantly proved during the last five years of Congress rule. When production increases very slightly, it takes with it several other problems. It is now trotted out and paraded that our production of goods has increased by 140 per cent when compared to the figure of 1946. It is very significant that the Congress planners trot out figures and parade those figures and compare it with those of the year 1946 when the production of industrial goods was at its lowest. (Cheers.) Can't we compare those figures with those of the production figures for the year 1943? I am talking of official statistics. Take the production figures before the Congress came to power and compare official production of industrial goods of 1953 with those of 1943, before the Congress came to power. Then it will be seen that production has hardly increased by 103 per cent. Thus when it comes to 103 per cent we are faced with the problem of marketing of goods. When the production figures indicate a percentage of 103 per cent, this country is trying to provide an export market. Therefore, I say if such a policy is followed, we cannot at this rate develop our national industries and industrialize our country, because the impoverished peasantry who form 80 per cent of our population are unable to buy even the minimum quantity of manufactured goods. Therefore it is that that agrarian problem becomes the crux of the problem of India.

“ I would like to draw particular attention to the problem of the working class. The working classes are faced with extreme difficulties. They are faced with wage-cuts. The talk of rationalization of industry is there. There is a terrible competition between the labour market in villages and industrial towns. In this competition between the rural and urban labour, the employer is in a most advantageous position in that he could dictate his conditions of work to the labourers. Therefore the Communist

[Sri P. Ramamurthi] [12th August 1954]

Party had made it clear that the solution of this problem, I mean the problem of the working class, is the most fundamental problem in India's economic progress. What I have stated is the crux of the problem. Even though Pandit Nehru might say that the Communist Party does not know the principles of Marxism or that Marxism is out-moded, the fact is there and I am sure any disinterested person, to whatever party he might belong, will, on a tour of India and with an observation of the conditions in which the working classes live, agree with our view.

“ Mr. Karuthiruman if he is true to the principles of the Congress by which he swears and with whose ticket he has come as a member of this House, he cannot stand by the statement he has made. In terms of reality what does his opposition to the resolution boil down to? He has said that he was not opposed to the principle of the Bill but only with the wording of it and he was opposed to it on the ground that it sought to confer on the tenant fixity of tenure. That means that Mr. Karuthiruman was opposed to the very principle of it. Let me ask Mr. Karuthiruman whether he has read the Planning Commission's report. What does that report say, I mean, that report of the Planning Commission which every Congressman goes about with an air of superiority and parades that that is the only plan prepared for the Congress for the sake of the people and no other party could have prepared such a report? It says that the rent should not exceed 20 to 25 per cent. Mr. Karuthiruman's opposition to the resolution, now before the House, therefore clearly shows that the report of the Planning Commission is there only for propaganda purpose. It is not intended for the purpose of implementation. It is there intended to deceive the people.”

* SRI P. G. KARUTHIRUMAN:—“ I am very sorry that the Hon. Leader of the Opposition has entirely misunderstood my viewpoints. We are prepared for land reforms. We are quite prepared for the grant of tenancy rights. What we want to impress upon others is that this question of land reform is not a thing that could be effected at one stroke. It should be gradual. We have to collect the necessary statistics and all that. For example, we passed the Moratorium Bill, introduced by Rajaji, to provide relief to agriculturists. But the Communists went about saying that only because of them, the Moratorium Bill had come and that but for them, the Congress would not have brought in that Bill. They went about in open platform saying this. On the other hand the Congress are for land reforms. It is a gradual process. We do not want to do false propaganda.” (Interruption by Sri Ramamurthi.)

SRI P. RAMAMURTHI:—“ I do not want that my time should be taken away by way of personal explanation and furnishing of information by Mr. Karuthiruman. It is not a piece of information.”

12th August 1954]

SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAYAR :—“ May I ask by way of clarification one thing? The Hon. Leader of the Opposition has said that the rent must range between 20 and 25 per cent. He can have it at the lowest, viz., 20 per cent and thus hold the landlords.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ We have taken that figure because it is the maximum prescribed by the Planning Commission, I mean the Planning Commission which the Congress holds very dear. We thought if we could take the minimum, viz., 20 per cent, at least to that extent we could expect support from the Congress benches. If by all means Mr. Kuttikrishnan Nair were to bring an amendment to the resolution altering it at 25 per cent, we on this side would be glad at it and wholeheartedly support it. The mover will readily accept such an amendment. (Laughter.)

“ I am glad that Mr. Karuthiruman has come out with a statement better late than never. He points out that they are opposed to this because the Communist Party has brought in this resolution. Is this the way in which we, responsible members of the House, elected by the people, should look at any problem? Whenever questions concerning the interests of the people are being discussed here on the floor of the House, are we to view the problem from the point of view of which party had initiated the discussion? Surely that is not the approach of the Communist Party to anything that is brought forward before the House for discussion. The other day when the Bill to levy an agricultural income-tax on plantations was brought forward before the House by the Congress Party, did we oppose it on the ground that the Congress had brought it? Did we withhold our support on that ground? No, on the other hand we supported it because the principle underlined in it was good, viz., to tax the rich and those who could afford to pay. We have to decide every question on the anvil whether that question is or is not in the interest of the common man. If it is for the sake of the common man, we should support it. That is the attitude that members of this House, elected by the people, should take whenever they have to decide any particular problem affecting the interests of the people. Judged by that standard, the opposition to this resolution by the Congress is a wrong approach. I will be told that I need not go on quoting what the Congress has already said on so many occasions. No doubt, the Congress has said this. I need not now go into the Fizapur resolution passed in 1937 which demanded that fixity of tenure should be immediately granted and that land rents should be reduced. Nearly seventeen years have elapsed since then, and we are being told again and again that the Congress Government are thinking of reforms. All this ‘ thinking of reforms ’ is being trotted out to us from time to time. But we do not take them by their words. The Congress Government have promised so many things to the people all these years, but they are only words and words. When it comes to a question of deeds, the promises are not fulfilled. It is exactly that thing that I would like to point out. For example, at the last meeting of the All-India Congress Committee,

12-40
p.m.

[Sri P. Ramamurthi] [12th August 1954]

Shri Jagjivan Ram who was moving the resolution on land reforms pointed out, ' We have given enough thought to the land question in the past many decades, but by way of taking practical steps to solve it, not much has been done '. This is an admission from a source which, I am sure, the Congress Members sitting on the other side will not dare to dispute. Shri Jagjivan Ram, a Minister of the Central Government, moving that resolution on land reforms as a member of the All-India Congress Committee, confessed that in spite of their paying attention to this question of land reform, nothing had been done by way of practical reforms. Of course, the Congress Members have trotted out, ' After all, we have abolished the zamindari and jagirdari systems in certain places '. But what is that abolition? Let us be very clear about it. I shall give, if so desired, quotations from the speeches of Pandit Jawaharlal Nehru himself on the question of the jagirdari system that is claimed to have been abolished. What do other authorities say about it? An authority like the ' Eastern Economist ', conducted by Shri G. D. Birla, wrote in its editorial a few weeks back, ' After all, what is this land reform? What is this abolition of the zamindari and jagirdari systems? We have had to pay and we are paying Rs. 600 crores by way of compensation. On whom does that burden of compensation fall? It ultimately falls on the peasantry of the country who form the bulk of the population. Therefore, in fact, the peasantry have not got much relief, and unless the Congress Government do something, India will go the way of China '. This is the substance of what the ' Eastern Economist ' has written a few weeks back. Then, Mr. Jawaharlal Nehru in one of his speeches to the members of the Central Parliamentary Party has stated as follows : (The quotation is from the ' *Economic Review* ', an official publication of the All-India Congress Committee)—

' I feel strongly that the land problem is and will continue to be one of our most important and vital problems. For the Congress it was the main problem twenty-five years ago and in this matter the Uttar Pradesh Congress Committee took a lead. Then, of course, abolition of the zamindari system and agrarian reforms gradually became an all-India programme.

Abolition of the zamindari system does not mean that we have solved the land problem. It is wrong to think so because many problems remain even after that.'

In fact, the way in which the abolition of the zamindari and jagirdari systems was carried out in this country has itself created more problems. Therefore, the question of agrarian reforms becomes of fundamental importance. In the same speech Mr. Nehru says :

' Chinese example is similar to ours in the sense that there are large number of people there too, as we have in India.'

Therefore, Mr. Nehru says that something will have to be done here following the Chinese example. He has also stated in that speech—

' The Central Government and the Planning Commission can undoubtedly advise, but ultimately you cannot force the States.'

That means, ' Wash off your hands. After all, the Planning Commission can only advise. It is for the State Governments to actually take necessary measures. What can we do if the State

12th August 1954] [Sri P. Ramamurthi]

Governments do not take those measures?' This is the way in which Mr. Nehru has tried to solve the problem. The Congress Party which claims to be a unified All-India Party has not got enough guts to force the States to take the necessary measures. Unity is not exhibited in this direction. But when it comes to a question of vested interests, there is unity.

'The Congressmen in our State would say, 'We have introduced many reforms. Have we not enacted the Tanjore Tenants' and Pannaiyal Protection Act? Is it not a gift of Rajaji? Or as Rajaji would say: Has it not been a gift of God? God Himself has given you this law. God will give you more and more laws. Only go on praying for more and more laws.' This is what they will say. Before dealing with this, I would like to deal with one point made in the speech of the hon. Member Sri K. P. Kuttikrishnan Nayar. He stated that the measure proposed in this resolution was a retrograde one and not a progressive one. He called this a retrograde measure because in certain parts of Malabar or in the whole of Malabar there were certain pieces of land in respect of which the tenant, according to him, had got to pay a rent equal to the land revenue payable for that land. I am afraid his memory has failed him. He is not aware of the provisions of the Malabar Tenancy (Amendment) Act which he himself piloted on the floor of this House. It is provided in that enactment that in the case of poonam cultivation alone—it is not, what is called, fugitive cultivation—the rent shall be not equal to but twice the land revenue assessment. Then, the hon. Member also stated that there were certain parts like Wynaad where the amount of rent was 25 per cent of the net produce from the land, and that, therefore, this would be a retrograde measure, if the principle of fixing the rent at 25 per cent of the net produce were accepted. After all, Wynaad is not the whole of Madras or Malabar even. Why should the hon. Member catch hold of that one thing? Is he not aware that there are places in our own State where up to 80 per cent is charged by way of rent? To-day, we are seeking to reduce that rate of rent to 75 per cent. After all, the extent of that particular piece of land may not be even 1/100th of the extent of land in the entire country. Exemption can always be given to particular lands. Certainly, the Government can bring in a measure saying that where lower rents are prevalent, those rents will continue to prevail. This is generally the case in the case of legislation. By just showing that one instance, the hon. Member tries to camouflage the opposition that comes from vested interests. When he was piloting the Malabar Tenancy (Amendment) Bill in this House, what was the **attitude** adopted by him as the Minister in charge of that Bill? When we demanded then that for the cost of cultivation something more must be set apart, he was one of the gentlemen who opposed it. When we demanded that the rent payable by the tenant to the landlord must still further be reduced, the Government opposed it. In the Joint Select Committee opposition to it emanated from this very Government. To-day, we are told, when the gentleman has got out of the Ministry and is sitting there as an ordinary Member, that he stands for a

[Sri P. Ramamurthi] [12th August 1954]

greater share and not less share to the tenant. Well, I leave it to the Members to judge how much of truth there is behind that statement.

“ Sir, I was referring to some other thing before this. The Congressmen may refer to the Tanjore Tenants’ and Pannaiyal Protection Act and say that it is a wonderful thing that they have done and that it is a gift of God, as Rajaji would say. If I quote other authorities, the hon. Members sitting on the other side might say, ‘ These people are always quoting the Soviet Union or Russia.’ I am not going to do that now. Some two years ago, the Government of India invited Professor Parson of the Wisconsin University and along with him two agricultural experts from the United States of America by which these people always swear, to tour the country, study the existing land tenures and make suitable recommendations for land reforms to the Planning Commission and the Government of India. I would just make a gift of that report to the Hon. Revenue Minister so that he may find out what those people whom the Government of India themselves invited to study the land problems in this country have said. Let the Hon. Minister see for himself what they have said about the wonderful Tanjore Tenants’ and Pannaiyal Protection Act and the conditions obtaining in the State so far as land reforms are concerned. Mr. Ladejinsky says, while referring to the Tanjore Ordinance, in these terms—

‘ The Ordinance legalized what is supposedly a custom with no exceptions and indirectly it created a mood among landlords of not advancing credits any longer.’

With regard to the sharing of the cost of cultivation, it only legalizes what was supposed to be a custom. The effect of this is, to-day the landlords have a mood not to advance the cost of cultivation. The tenants need some money to buy seeds and other things. Now, the landlords refuse to advance this money. The refusal to advance credit does not stop here. As the tenant will not be in a position to meet the cost of cultivation, later on it will be said that the tenant was not able to cultivate the land. This will become a specific reason for evicting the tenant from the holding. It is only with this end and motive in view, I say that the landlords are to-day refusing to advance the cost of cultivation. As it is, there is no provision which stipulates that the landlord must advance the cost of cultivation. Taking advantage of this, the landlords refuse to advance credit so that they may evict the tenants later on on the ground that they were not able to cultivate the land. From this, it becomes abundantly clear what the attitude of the landlords is.

“ It is said that the Tanjore Tenants’ and Pannaiyal Protection Act is a wonderful piece of legislation which has conferred enormous benefits on the peasantry who should deem it a great boon. This is what the American expert says with regard to this matter—

‘ This is a severe limitation on security of tenure; the threat of eventual eviction is a weapon of coercion in the hands of unfriendly landlords, a category into which most of the landlords might fall.’

12-50
p.m.

12th August 1954] [Sri P. Ramamurthi]

This is not the opinion of the Communists or a Kisan Sabha or some other 'agitators'. This is the opinion of an American expert who had been invited by the Government to tour the country and study the land reforms here. This is what the expert has said about our land reforms and tenures about which the hon. Member, Mr. Karuthiruman, waxed eloquent. Mr. Karuthiruman said, 'After all, the tenants have to depend on the goodwill of the landlords. The landlords are a set of very good people and they will do things properly'. Does this statement of Mr. Karuthiruman reflect the real state of affairs? That it does not, is amply proved by what the American expert has said. The American expert goes on to say

'The rent reduction provision can be gravely compromised, because it cannot be enforced without real bargaining power, and the tenant does not get it under the ordinance.'

Unless there is bargaining power and unless there is an organized movement, there cannot be any real rent reduction. Mere legislation in this regard will not afford any relief to the suffering millions of poor tenants. This is what is stressed by the American expert also. Sir, let me quote something more from his observations. He further says,

'Roughly calculated, this means that approximately half of the proprietors escape the jurisdiction of the Ordinance. In view of the extreme mildness of the Ordinance, it is difficult to understand why it has allowed the small landlords who constitute the bulk, to continue the tenure practices; it is in the process of denying the bigger landlords. The reputation of the small landlord as a rack-renter is notoriously bad. Their exemption, therefore does not seem reasonable or justifiable.'

This very same point we wished to bring home to the Government when we moved several amendments on the floor of the House when that Bill was considered here. The reasonableness of those amendments and the unreasonable attitude which the Government took at that time by refusing to accept those amendments have been in unmistakably clear terms pointed out by an impartial observer. The Government of India themselves have accepted him as an impartial expert. This is the way in which the wonderful legislation which is said to be the gift of God, is being implemented. Let the Government take into account the opinion expressed by an impartial observer on this niggardly piece of legislation which they have introduced.

"Sir, hon. Member, Mr. Karuthiruman, said that production must improve. He said that if this resolution was accepted and a Bill on those lines was brought forward in this House and if it was passed into law, production will seriously suffer. Here again, I wish to quote an authority, not a Communist authority or a Marxist authority, but an American authority. With particular reference to Madras State, this is what he says:

'In Tanjore, Malabar and Chingleput, agricultural efficiency, the output of the land and the rural standard of living are all at a low ebb.'

'This is only partly explained by unfavourable climate conditions as in Chingleput, the pressure of population on the land and the indigenous methods of cultivation common to all areas.'

[Sri P. Ramamurthi] [12th August 1954]

As he says, seasonal conditions, rainfall and other similar factors only partially explain the reason for the fall in production. The American expert says

‘ A good deal of the explanation lies in the rights and privileges of the different interest-holders in the land. ’

So, unless we are able to change the different interests, i.e., the interests of the landlords, the interests of the tenants and the interests of agricultural labourers, there cannot be any real increase in production. Mr. Ladejinsky goes on to say

‘ Absentee landlordship is rampant in Chingleput due to the very smallness of the holdings in Tanjore and Malabar due to the concentration of a large acreage in a few hands. In both cases, the cultivators and the land have suffered. ’

‘ Exceedingly high rents ranging from 50 to 80 per cent of the crops, cost of cultivation imposed upon the tenants, and lack of security of tenure are the main features of the landlord tenant relationship. The tenants have no incentive and no means to improve the land, while many landlords who do have the means are content with their returns and conditions of the land as they are. ’

Now, let us see to whom this incentive is to be given. This incentive should be given only to the tiller of the soil who actually cultivates the land and raises the crop on the land. Should this incentive be given to the landlord? We know what it means to give incentive to the landlord. Now, Mr. Karuthiruman spoke on behalf of the landlords. He advanced arguments on their behalf. It was said that, as the prices were falling, the landlords were not interested in production. Under the system of capitalistic production, we cannot expect anything better. The fact of the matter is that the landlords are not very much interested in production as such. They are only interested in making profit and more and more profit. This is the truth. That being so, how can they agree to giving an incentive to the tiller of the soil who actually works on the land, cultivates it and raises crop on it? There must be a complete change. We are not asking that all the landlords should be dispossessed of their land immediately without being paid anything. I know, by demanding it, I will only be asking for the moon—though I may state in this connexion that it is in our programme—as those who are in power are incapable of doing it. I only wish to point out that the opposition to this resolution clearly shows the real intention of the party in power. Despite all their promises and camouflage, the debate on this resolution has exhibited that there is a tremendous opposition to the principle underlying land reforms. In this connexion, I wish to refer to another matter. The Government of India very recently sent a team of Engineers from our country to China to study how exactly it was possible for China to construct such a wonderful project as the Huaian Dam in about eighty days. These Engineers have returned and have submitted a report. I am not saying this, but those Engineers themselves have reported that that Project was completed in about eighty days. It has been possible for China to do this precisely because 12 lakhs of peasants were mobilized for this purpose. China did not go in for American machinery and anything of that kind. Labour was mobilized in that country

12th August 1954] [Sri P. Ramamurthi]

itself and the result was the construction of such a wonderful Project in eighty days. Now, let us see how it was possible for China to mobilize 12 lakhs of people in this manner. Every one of those 12 lakhs of peasants sincerely felt. 'Well, everything that is produced on the land by using the water stored in this Project will be mine. So, I must also help in the early completion of the Project.' It was in this way incentive was given to labour with whose help such a wonderful and huge project was completed in China. This is the remark and opinion of the team of Engineers sent by the Government of India to China. It is time the Government understood things in their proper perspective and took action. Why should not our Government also take early steps to give proper incentive to the peasants? This is the simple question that I would like to ask. After all, the All-India Congress Committee at its last meeting waxed eloquent about Socialism. Pandit Nehru has also spoken about Socialism. After all, they say that we are pragmatists. A pragmatist is one who has no principle. They ask us whether we have any principle. May I ask the Congressmen in return whether they have any principle? They and their leader are all pragmatists. They say one thing and do another.

1 p.m.

(Mr. Speaker in the Chair.)

"And what was the thing that they stated 'There was an acquisitive tendency in this country and it must be given up. In order to give it up, Socialism must be introduced.' That is the specific resolution of the All-India Congress Committee. But when it comes to enforcing that resolution, what happens? It is said that articles 19 and 31 of the Constitution come in the way. Therefore, they cannot do anything. The Secretary of the All-India Congress Committee, Mr. Agarwal, sends out communications to the various Governments and committees that articles 19 and 31 of the Constitution should not be allowed to come in the way of bringing in far-reaching land reforms. They say they are going to bring in land reforms, but when vested interests are involved they leave it at that. Thus, the All-India Congress Committee at Ajmer, shelved the whole question. This is the way they implement their words. Therefore, Sir, no amount of saying 'we are going to implement it, we are going to implement it' can fool the people all the time. That is why we are bringing in this resolution and binding the Congress Government by fixing a particular date by which time land reforms must be brought in and their promises implemented.

"Sir, the Hon. Sri Kamaraj Nadar, the Chief Minister of our State, the moment he came to power said—it was openly reported in the Press—that he would immediately bring in land reforms. Why should they bring in land reforms? Not because the peasants are suffering, not to relieve the distress of the peasants, but on the other hand they say, 'if we do not bring in land legislation, the Communist Party might gain influence. Therefore, we are going to bring in land legislation'. This shows utter bankruptcy and degeneracy of thought. They do not think in terms of

[Sri P. Ramamurthi] [12th August 1954]

the interests of the people and of the world. I am not worried who gains influence. But I am glad that at least the Congress Government are thinking of the people when they think of us.

“ Lastly, Sir, before concluding I would like to point out only one thing. We all know that the Government of India played a very important part in the recent Geneva Agreement. Hon. Members may be doubting the relevancy of that Agreement here. But I say it has a very great relevancy. We know that the national struggle of the Vietnam people was raging for seven long years. But the imperialists lost ground with the fall of Dien Bien Phu. So, the peasant army of Vietnam was superior to the imperialist arms and armies; Asian people are certainly superior to imperialist arms and armies however powerful they might be. How did it happen? In an article in the *Economic Review* of 1st May 1954, on the question of Vietnam, this is what they say in regard to the Bao Dai regime :

‘ It is obvious that the French-sponsored Bao Dai regime has no roots among the people. ’

Coming to Ho Chi-minh's Government's land relations in the country, they point out that these land relations were similar to those obtaining in India :

‘ Peasants with little or no land were forced to rent landlords's lands on enslaving terms the rent being as high as 80 to 90 per cent of the harvest Ho Chi-minh's Government has confiscated and handed over to peasants more than 250 thousand hectares of land which belonged to French colonisers and “ traitor-landlords ”. At the same time rents were considerably lowered. Waste lands were brought under cultivation and jungles were cleared. The Government issued a decree according to which every Vietnam citizen, after reaching the age of eighteen, got the right to receive from the State 3 hectares of land. In December 1953, the National Assembly of the Democratic Republic of Vietnam unanimously adopted a decree on agrarian reforms to fulfil the objective of “ land to the tiller ”. . . . All debts owed by peasants to landlords are cancelled This has naturally brought new life in the villages. The Ho Chi-minh Government has besides undertaken on a big scale the work of rural development through providing State loans, supply of fertilizers and agricultural implements, encouragement of co-operation and mutual assistance and a large-scale development of irrigation No doubt, therefore, as the London Economist of January 16, 1954, remarked, “ Ho Chi-minh has gained the support of a large part of the Vietnamese people as leader of a struggle for national independence. ”

“ Sir, this is what Ho Chi-minh's Government was able to do for the people and they have done all this in the midst of a terrible war which raged for seven long years. Why I am citing this particularly is for this reason : Our Congressmen are not tired of saying again and again, ‘ after all we came to power only in 1946; give us some more time; we are thinking of this problem, etc., etc. ’ This is what they are saying. But the Ho Chi-minh Government in the midst of the bitterest war, one of the most sanguinary wars that militarism imposes upon the people and the Government of the country, in the course of the very war and in the course of the very hostilities when villages were ravaged, when the country-side was ravaged, were able to introduce this kind of land reform. When then, Sir, it is that the Congress Government here instead of doing something concrete, are pleading shortness of time ”

12th August 1954]

MR. SPEAKER :—" The time of the hon. Leader of the Opposition is up."

SRI P. RAMAMURTHI :—" I shall finish in a minute, Sir. How is it that in spite of the fact that for seven long years there has been comparative tranquillity, the Congress Government cannot do a thing which under terrific conditions of war the Viet-nam Government were able to do? Our Government refuses to think in terms of a proper legislation. Therefore it is that we say that any amount of their promises only betrays that the Congress Government is not serious about the legislation, is not really interested in bringing in this legislation. They cannot have any objection whatever to accept a time-limit, that is December 1954, by which time we say this legislation must be brought. I am laying special emphasis on this point particularly because when the All-India Congress Committee paraded the Resolution on Agrarian Reforms, one member—I believe from Bombay—moved an amendment to that resolution fixing a time-limit of two years by which time the State Governments should implement that land reform, but the official leadership of the Congress opposed that amendment and that amendment was rejected. So that is the attitude of the All-India Congress Committee's official leadership and that is their intention of bringing in legislation in this regard. They said, 'we cannot compel State Governments; we may leave it to State Governments.' What does it mean? Yes, leave it to the State Governments; they may bring in legislation within two years, they may bring in legislation within five years or they may bring in legislation within ten years or they may even bring in legislation on the Greek Calends! But by that time you are not going to be here"

MR. SPEAKER :—" I will be here, no doubt."

SRI P. RAMAMURTHI :—" 'You' is an impersonal 'you', Sir.

" Lastly I would just point out one thing. Whatever might be the attitude of the Congress Government, I am absolutely certain that the peasants are not going to keep quiet, but they will march on; whatever be the tall claims that might have been put forth by members on the side of the governing party, the fact remains that the Tanjore Tenants and Pannaiyal Act was not a gift from the Congress Party; it was not a gift of God or any such thing. It was precisely due to the agitation and struggle that the peasants of Tanjore carried on for seven or eight years. This is what Prof. Ladejinsky has said in his findings on the Tanjore Act among others."

MR. SPEAKER :—" We are sitting from 9 a.m. It is now past 1 p.m. All Members are hungry"

[12th August 1954]

SRI P. RAMAMURTHI :—“ I shall finish in a minute, Sir. This is what the Professor says finally :

‘ The ordinance whetted the unassuaged appetite of the tenants nearly in accord with their desires and needs and this must be counted among the welcome developments. ’

That is the truth. The same is the Tanjore peasants’ feeling also. They think that they fought and won and got their demands. If nothing else has come about as a result of the Tanjore Ordinance, this has come about, namely, the peasants have now got the confidence in their capacity to impose their will on the Government whatever might be the wishes of the Government. I do not want to go into the details of the quotation. But that is the opinion of an impartial authority on the question of peasantry. Therefore I say whether the Congress Government and the Congress Party accepts this resolution or not, whether the Congress Government is immediately bringing in legislation in this regard or not or whether they procrastinate solutions to problems of the people, whatever they do, the peasants of this country will not keep idle, they will march on. They have the necessary organization. And they will take this measure whether the Congress Party wills it or not; any amount of repression cannot stop them; even militarizing the rule of the country will not prevent the peasants from realizing their demands which have been accepted as just on all hands and which the Congress leaders cannot say are unjust. Therefore, I would beg of the Government to understand the signs of the time, read the writing on the wall and bring in land reform legislation at once. Otherwise, woe unto the Congress Party and the Congress Government.”

* SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAYAR :—“ On a point of personal explanation, Sir. When the Malabar Tenancy (Amendment) Bill was discussed and passed in this House some time ago, Mr. Ramamurthi will remember, I did not accept the suggestions of the members of the opposition as the recommendations made by Mr. E. M. Sankaran Nambudripad, Leader of the Communist Party, fell short of these suggestions.”

SRI C. H. KANARAN :—“ On a point of order, Sir.”

MR. SPEAKER :—“ It is already 1-10 p.m. I cannot allow such interruptions.”

* SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAYAR :—“ The Communist Party made certain demands and I tried to accommodate them. Now I want them to have it at 20 per cent so that, when the Minister for Land Revenue brings forward a comprehensive Bill later, he may not be under a handicap as I was handicapped. I pointed out certain instances. The Planning Commission is aware of all these instances. That is why the Planning Commission has put the minimum at 20 per cent. Instead of citing the report of the Planning Commission, I wish the Leader of the Opposition had followed it.”

12th August 1954]

SRI P. RAMAMURTHI :—“ Sir, the hon. Member asks me to accept the lower figure and when he wants me to do so he says that he followed the recommendations of Mr. Nambudripad. His minute of dissent was written in the year 1939 and now Mr. Kuttikrishnan Nayar wants those recommendations to be followed in 1954, that is, after fifteen years have elapsed. I wish he had read the other books written by Mr. Nambudripad. We have taken 25 as the level and I would be glad if he accepts at least 25. We are grateful for small mercies on behalf of peasants.”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—“ Mr. Speaker, Sir, I am sorry I am unable to command that lung power and excitement which the hon. the Leader of the Opposition brought to bear on this question. For my part, I wish to examine it quite calmly and dispassionately. The Government are determined to have land reforms and this intention of theirs is proved by the many reforms they have introduced so far. Let us take the Estates Abolition Act first. I think this State was one of the first few States that brought in such a legislation, if not the first State itself. At considerable expenditure to the Exchequer this reform was introduced. In implementing the provisions of that Act, we are spending a lot of money. The ryots have now got certain rights. The land has become ryoti land in the full sense of the term and the ryots are paying a far lesser rate of land revenue than they were previously paying. The Government did something by way of reform even earlier than this. Before the Estates Abolition Act, they passed the Rent Reduction Act and the rent payable by the tenants was thereby considerably reduced. I am narrating all this only to show that the Government are fully alive to the needs of the situation.

“ Coming to my own period of office, I think during the short time that the present Congress Ministry has been in office, the Government have introduced certain other reforms. Take for instance the Malabar Tenancy (Amendment) Act passed recently. That has gone a very long way in removing many of the difficulties which the peasantry of Malabar were experiencing. As was already pointed out by some Members, in some cases the rent to be paid by the tenant to the landlord is only about 25 per cent or even less. But in certain cases, for instance, in Palghat which is a rich wet area, it is about one-third but the landlord has to pay the full land assessment. So, in so many ways the Government are trying to introduce reforms in respect of land tenures. Next we come to the Tanjore Pannaiyals Protection Act. There also, there is fixity of tenure for a term conferred on the tenants and the share of the produce to the tenant is increased. I think it is in the ratio of 2 : 3. But the main difficulty in the matter of land reforms is that conditions of lease and warams vary not only from district to district but from taluk to taluk and firka to firka. Therefore, we cannot have a uniform yardstick for such purposes. The whole question has to be gone into very carefully. It is only with that view that the Government appointed a committee to

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [12th August 1954]

go into the question. That Committee thoroughly examined the question and submitted a report. The Government have also considered the report. I am referring to the Subramaniam Committee Report. Not only this. The Congress Party has recently constituted a Land Reforms Committee which is now going about the State. It is gathering statistics in order to pave the way for a just and reasonable legislation being introduced in respect of land tenures. (An hon. Member: 'Are there progressive men on it?') There are members who are progressive also. (Laughter.) It has toured almost all the districts."

SRI P. RAMAMURTHI :—" May I know from the Hon. the Minister for Land Revenue how many committees were constituted so far and how many more committees they are going to appoint before deciding finally that this question has to be tackled? Already, there were four committees. How many more committees are going to be constituted? "

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—" This committee is not of that nature. (Laughter.) This committee is to study the district situation, the taluk situation and the like. It is finding out what the amount of waram is. Such information is not available in other reports. Other reports contain only general recommendations but the actual data are not available. In fact, I met the committee in one of the districts and found that it had gathered very valuable information which would be useful when we introduce a comprehensive Bill on the subject.

" Sir, just like the Malabar tenures, the South Kanara tenure also is peculiar. In the case of that district also, we passed a Bill seeking to prevent eviction of tenants. A comprehensive reform is under contemplation in respect of South Kanara also. Somehow in this country, just as there are so many communities and so many ways of dressing and eating, there are different kinds of tenures. We cannot have a uniform and common law for all these. We have to devise means by which the different warams are revised to accord with the conditions in the various districts. Of course, it is easy for hon. Members sitting on the opposite side to criticise and say anything they please. But for those who have to carry out these reforms in a reasonable and constructive way, there is difficulty and we are trying our very best to introduce reforms without unnecessarily causing hardship to the people.

" Sir, reference was made to the appalling debt situation in the countryside. The Government have taken steps to tackle that problem. It is not an easy problem to solve. It is a very big problem. The Government have started co-operative societies to find rural credit. They are adopting other means also of finding money for the villagers but still it is a very big problem. While the Government are taking steps to solve the problem, I think the community at large also should do something to mitigate

12th August 1954] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

rural indebtedness. I remember having read a report about conditions in the Punjab in the thirties. There, one reason given for rural indebtedness was that the community was observing certain customs which accounted for nearly 80 per cent of the debts among the rural people. Due to unwanted or unnecessary ceremonies the ryots borrow a good lot and ruin themselves. So, when the Government are doing what they can in this respect, the community at large must see that the rural people do not waste money on such things unnecessarily and get into debt, losing in the long run the land itself. I am saying all this because the problem is so big that it cannot be tackled by Governmental measures alone.

"With regard to house-sites I must state that Government have taken every step possible to give house-sites to the poor people; but it is a very difficult problem. For instance in Tanjore district almost all the lands are wet lands and it is very difficult to provide house-sites. But still Government have spent thousands of rupees and are trying to do everything possible in the matter. The question of assignment of waste lands to poor agriculturists is also being taken up.

1-20
p.m.

"I will now go into the different aspects of the resolution and point out how it is impracticable and cannot be carried out. Sub-clause (a) in the resolution refers to the permanent tenancy. There is a constitutional difficulty about this. Once we admit that it is a permanent tenancy, then the rights of the landlords are there. Because of Article 19 of the Constitution, we cannot take away the rights of the landlord without infringing the Constitution. Unless that article is changed we cannot effect permanent tenancy. But we do not wait for it. We do not sit quiet. We have done our utmost to lessen the difficulty. Though it cannot technically be a permanent tenancy, there are all the rights of a near-permanent tenancy in some cases. For instance in Malabar, under the recently passed Malabar Tenancy (Amendment) Act, certain extra privileges have been conferred on the tenants. We have circumscribed the right of the landlord to resume the land for personal cultivation. For the first time we have given fixity of tenure to the tenant. What a reform we have brought forward has been done with a view to safeguarding the interests of the tenant. There is fixity of tenure for five years in Tanjore and there is no difficulty in having it for another five years and so on.

"Next is the demand for 75 per cent of the waram for the tenants. Well, it reads well and it will read all the more well for my friends in the opposite and the tenants also. But on the practical side of it, we should see how far it is possible to implement it? The Planning Commission has of course fixed the percentage between 20 and 25 to the landlord. In certain cases it may be possible as it has been found possible in certain parts of Malabar. But it may not be possible in other parts of the State. Therefore we cannot make it a uniform rate of 25 per cent. We want to scrutinise the exact position in each region and then fix the rate there.

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [12th August 1954]

"Coming to the request for assignment of Government poramboke lands to the landless poor, if we adopt the wording in the resolution, it is impracticable of implementation. After all the extent of cultivable waste land is limited. If we are to distribute all the cultivable waste lands (the extent of which is relatively small) to all the landless poor, whose number is very large, then it will work out hardly to 5 cents or a mere fraction of an acre for each. Can we call that as an economic holding? Can we distribute lands in that arithmetical way? What could a poor man do with five cents of land? Can he buy a pair of bulls for that tiny bit alone? That is why I say we cannot accept the recommendation.

"There is the request for the extension of the Madras Indebted Agriculturists' Relief Act for three more years. Already the hon. Member, Mr. Sambandam, I believe, has come out saying that since the passing of the Moratorium Act, credit facilities have completely broken down in the rural parts and that the poor agriculturist is not able to command credit even for cultivation expenses. That is the situation after we have passed the Moratorium Act. If we extend the Act for three more years, I do not know what Mr. Sambandam will say. There are conflicting opinions. According to Mr. Sambandam, there is no rural credit after the passing of the Moratorium Act. The cultivator is finding it difficult to command the required credit to buy the necessary things for cultivation. On the other hand there are our friends opposite who clamour for extension of the Act for three more years, saying that the agriculturist is already indebted and that he should be given relief for three more years. I do think we will be doing more harm to the peasant if in our excitement and enthusiasm we extend the Act. Government must view all things. They cannot all of a sudden come to any conclusion. They have to view the situation from all aspects. Judging that way they must proceed cautiously but steadily. The Land Reforms Committee's recommendations have been fully examined by Government. We are trying to see how far they could be implemented.

"The resolution placed before us cannot be accepted because of its impracticability of implementation. This is an enlightened House containing very experienced men. Many of them come from rural parts. If we pass a resolution like this which is not capable of being implemented, what will the public say? That is why I would request the hon. Members sitting opposite to accept my stand that the Government have been already doing their best and will carry out the reforms in a reasonable and practical manner without extirpating any section of the people as was done in Georgia, in Russia, I believe. We want a contented peasantry, because it is they who constitute 80 per cent of our population. The only thing is we are not propagandists in the sense that we do not parade what we are going to do in the immediate future. Some section of the people are interested in saying that only on their initiative this or that thing has been done. For

12th August 1954] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

my part I am interested only in the thing being done, no matter who wants the name for it. Let them take the credit. But if the thing is done, I am satisfied. Coming to the question of land reforms let me say it will not take a long time. We are at it. The only thing is, it must be done correctly. I would therefore request the hon. Mover not to press this resolution because of its impracticability of implementation."

* SRI K. VINAYAKAM :—" Sir, I rise on a point of information. In the course of his reply to the debate, the Hon. Revenue Minister was pleased to say that a committee had been touring Tamilnad collecting agricultural statistics and studying the problem. May I know who appointed that committee? Was it not appointed by the Tamil Nad Congress Committee which has drafted members from its own organization who do not know the A.B.C. of agriculture? "

1-30
p.m.

SRI K. RAJARAM :—" This is an insult."

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—" Whoever may have appointed the committee and whoever may be its members, I am interested only in getting information and details."

All the amendments were put and lost.

MR. SPEAKER :—" The question is—

' This Assembly recommends to the Government to take steps to bring in necessary legislation to give relief to the peasant-population of our State in the following directions as a prevention against the deteriorating economic conditions in the rural parts :—

- (a) permanent tenancy ;
- (b) payment of 75 per cent of waram to the tenants ;
- (c) free assignment of cultivable waste Government poramboke land to the landless poor ;
- (d) free assignment of house-sites to the peasants wherever they have already raised their huts or houses ; and
- (e) extension of the Madras Indebted Agriculturists (Temporary Relief) Act, 1954, for three more years."

The motion was put and declared lost.

A poll was demanded and the House divided thus :

Ayes—40.

Sri S. Swaramprakasam.
" S. C. C. Anthony Pillai.
" K. Vinayakam.
" A. Ratnam.
" K. G. Palanisami Gounder.
" E. L. Raghava Mudaliar.
" N. Rathina Gounder.

Sri M. P. Subramanyam.
" P. Ranganasami Reddiar.
" A. Govindasamy Nayagar.
" A. Senapathi Gounder.
" A. Ve'oo.
" M. P. Mangala Gounder.
Dr. K. B. Menon.

[12th August 1954]

Ayes—40—cont.

Sri M. Narayana Kurup.
 „ K. T. Sree Iharan.
 „ M. Palaniyandi.
 „ Dr. J. Chitrabalan.
 „ M. Narayan Nambiar.
 „ N. Par masiva Udayar.
 „ O. Koran.
 „ K. Moidu.
 „ P. Ramamurthi.
 „ M. Kalyan sundaran.
 „ K. P. Gopalan.
 „ T. C. Narayanan Nambiar.
 „ C. Kandasamy.

Sri S. Vadivelu.
 „ K. C. Gopalan Unni.
 „ N. Sivaraj.
 „ A. K. Subbiah.
 „ K. V. Ramasamy.
 „ T. S. Adhanani.
 „ P. Venkatesha Sholagar.
 „ N. K. Palanisani.
 „ K. Madavan Nambiar.
 „ E. T. Kunhan.
 „ C. H. Kanaran.
 „ R. Krishnan.
 „ P. Chokkalingam.

Noes—75.

The Hon. Sri M. A. Manickavelu Naicker.

Sri K. Rajaram.
 „ B. Bhukthavatsalu Naidu.
 „ P. G. Kuruthirunan.
 „ V. C. Palaniami Gounder.
 „ B. K. Nallasamy.
 „ S. C. Virupakishiah.
 „ P. S. Nalla Gounder.
 „ N. Mahalingam.
 „ H. Kuppuswami.
 „ S. R. Arumugam.
 „ S. Lakshmana Gounder.
 „ P. G. Manickam.
 „ N. Ramakrishna Ayyar.
 „ K. Venkataswami Naidu.
 „ O. Venkatasubba Reddi.
 „ V. K. Ramaswamy Mudaliar.
 „ S. Panthaksharam.
 „ A. K. Masalanani Chettiar.
 „ K. G. Munuswamy Gounder.
 „ R. Thangavelu.
 „ A. Ramachandrar Reddiar.
 „ A. Sambasivam.
 „ P. M. Munuswami Gounder.
 „ O. A. Nanjappa.
 „ T. M. Kaliannan.

The Hon. Sri S. S. Ramasamy Padayachi.

Sri T. K. Rama.
 „ V. S. Chinnasami Naidu.
 „ V. S. Sivaprakasam.
 „ V. Muthu.
 „ S. Thinnakarasami Thevar.
 „ T. V. Sanna-i.
 „ Antony Peter.
 „ N. Rajagopal.
 „ R. M. Palaniappan.
 „ A. Ramaswami Tevar.

Sri M. D. Thiagaraja Pillai.

„ S. Venkatrama Ayyar.
 „ M. C. Muthukumaraswamy.
 „ L. Anandan.
 „ G. Vaheesam Pillai.
 „ A. S. Sahajananda.
 „ K. Parthasarathy.
 „ M. Jagannathan.
 „ P. S. Krishnasamy Ayyangar.
 „ G. Govindan.
 „ AR. A. RM. Chokkalingam Chettiar.
 „ R. Krishnaswami Naidu.
 „ P. Chellathurai.
 „ R. V. Swaminathan.
 „ A. Vaikuntan.
 „ R. S. Arumugam.
 „ P. Selvaraj.
 „ K. Ramasamy Doss.
 „ K. Venkateswami Gowda.
 „ K. Ishwara.
 „ N. N. Suvarna.
 „ M. S. Mogral.
 „ B. Vaikunta Baliga.
 „ K. P. Kutukrishnan Nayar.
 „ L. C. Pais.
 „ T. Aravinda Pai.
 „ K. H. Bomman.
 „ N. C. Ramaswami Kander.
 „ S. Somasundara Gounder.
 „ V. K. Kannan.
 „ W. J. Fernandez.
 „ E. K. Sankara Varma Raja.
 „ M. Venugopal Gounder.
 „ A. Appu.
 „ M. Munni Reddy.
 „ T. Maravalan.
 „ T. D. Muthukumaraswami Naidu.
 „ S. Swamikannu.

Neutral—Nil.

Ayes—40; Noes—75; Neutral—Nil.

The motion was lost.

MR. SPEAKER:—“ It is already 1-45 p.m. Is it the desire of the House to have the half-hour debate now?

The consensus of opinion in the House was not for taking up the half-hour debate. The House will now adjourn and meet again at 10 a.m. to-morrow.”

The House then adjourned.